

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

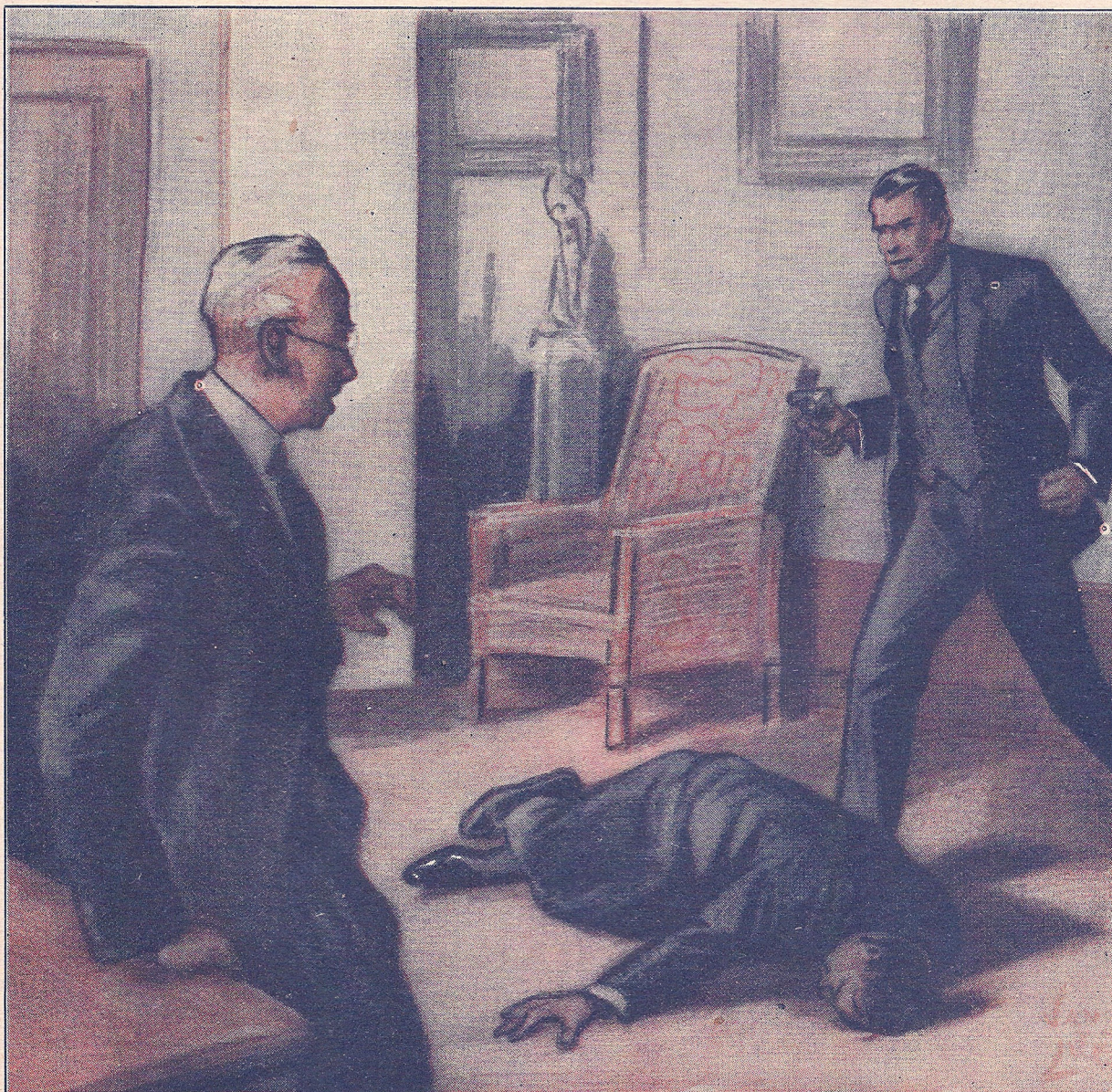
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 806

HET SPOOKHUIS AAN DEN LANDWEG.

20 cent

Handen op, of ik schiet je neer als een hond.

NIEUWE SERIE

Het „Spookhuis” aan den Landweg

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN RAADSELACHTIG GEVAL.

Op een middag in het begin van Februari bevonden John Raffles en zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand zich in de groote conversatiezaal van de Windsor-club in de Oxfordstreet te Londen.

Laten wij er dadelijk aan toevoegen dat de groote Onbekende zich daar niet bevond onder dezen naam, maar onder het mom van Lord William Aberdeen, den vice-voorzitter van de wereldberoemde club, die in geheel Londen en ver daarbuiten bekend wogens zijn philanthropische neigingen.

Lord Aberdeen oefende deze functie als vice-president reeds eenige jaren uit, maar nog nimmer was het een der leden ook maar een seconde ingevallen, te vermoeden, dat, als hun vice-voorzitter een of andere vergadering presideerde, daar achter de groene tafel niemand anders het woord voerde dan de veelgezochte, maar nog nooit onschadelijk gemaakte gentleman-inbreker.

De beide vrienden bevonden zich niet alleen in de groote conversatiezaal.

Ongeveer een twintigtal leden kortten zich daar den tijd met lezen, schaken of kaarten.

Er werd weinig gesproken en men hoorde niet veel anders dan de stappen van de rijk gegalonneerde livreibedienden, die met ververschingen af en aan liepen.

Raffles en Charles zaten in een der hoeken van het vertrek, en waren op zachten toon in een gesprek verdiept, dat blijkbaar niet voor andere ooren bestemd was.

Wie Charles Brand daar zoo tegenover Mylord had zien zitten, zou weinig vermoed hebben dat deze het grootste gedeelte van zijn tijd met heel wat anders doorbracht dan met het schrijven van brieven, of zelfs met het beheeren van het reusachtige vermogen van zijne Lordschap.

Inderdaad — hij was diens metgezel en trouwe steun in bijna alle gevaarlijke ondernemingen, welke de Groote Onbekende op touw zette.

Het was ongeveer half vier, toen de groote deur die op den corridor uitkwam, weer geopend werd en een der leden binnentrad, een man van omstreeks veertigjarigen leeftijd, met een open, door de zon gebrand gelaat, hetwelk er op wees, dat hij veel aan sport deed en een groot gedeelte van zijn leven op het land doorbracht.

Het was Sir Grimston, een landeigenaar uit Kent.

Dadelijk nadat hij was binnengekomen stonden eenige leden op om hem te begroeten.

— Zijt gij eindelijk weer terug? riep een der leden op vroolijken toon. Gij hebt het zeker daarbuiten niet langer kunnen uithouden?

— Dat is de zaak niet, maar ik moest naar Londen terugkeeren wogens persoonlijke aangelegenheden, antwoordde Sir Grimston.

— Heeft het buiten ook zoo voortdurend geregend als in Londen? vroeg een ander.

— Het weer is ten minste allesbehalve fraai geweest, zeide de landeigenaar.

Zijn oogen dwaalden zoekend door het vertrek.

— Is onze vice-voorzitter hier niet? vroeg hij.

— Daar ginds zit hij — hij praat met mijnheer Charles Brand, antwoordde een der leden, terwijl hij naar den hoek van het vertrek wees, waar Raffles en Charles nog steeds met elkander fluis-terden. Moet gij hem iets mededeelen? Mij dunkt dat uw gelaat ernstiger staat dan anders, Sir Grimston!

— Dat kun je wel goed gezien hebben, mijn waarde! hernam Sir Grimston. Ik heb Lord Aberdeen een droevige tijding over te brengen!

— Wat is er dan gebeurd? vroegen eenige leden nieuwsgierig.

— Zijn rentmeester Glyn is hedenmorgen vermoord gevonden in een eenzaam huis bij het dorp Bickford, waar, naar ge zult weten, onze vice-president uitgestrekte landerijen bezit.

Een kreet van verwondering en schrik steeg onder de leden van de Windsorclub op.

Raffles werd nu opmerkzaam en keek naar het groepje, dat om den nieuwen bezoeker stond samengedrongen.

Hij stond op en kwam langzaam aanloopen.

De leden maakten zijwendend plaats om hem door-gang te verleen.

Eindelijk stonden Sir Grimston en Raffles tegenover elkander.

Daar zij te Bickford als het ware buren waren, kenden zij elkander reeds geruimen tijd en waren zij zelfs min of meer met elkander bevriend.

Raffles stak den pas aangekomene de hand toe en zeide:

— Wees welkom, mijn waarde Grimston, wij hebben je gezelschap gemist! Alles wel te Bickford?

Sir Grimston boog het hoofd en antwoordde niet dadelijk.

Raffles trok zijn fraai geteekende wenkbrauwen op en liet zijn donkere grijze oogen onderzoekend over de gezichten dwalen, die alle een uitdrukking van droefheid en sympathie vertoonden.

Toen vestigde hij zijn helderen blik weder op het gelaat van Sir Grimston.

— Waarom zwijgt hij? vroeg hij toen. Is er iets op mijn landgoed gebeurd? Een zware brand misschien? Maar neen, het is onmogelijk, want dan zou Glyn het mij toch aanstonds getelefoneerd hebben.

Sir Grimston schudde droevig het hoofd.

— Hij zal u nooit meer telefoneeren, mylord!

Raffles verbleekte en deed een stap achteruit.

— Wat zegt gij daar? vroeg hij. Wat is er dan met hem?

— Hij is hedenmorgen omstreeks tien uur vermoord gevonden in een klein verlaten huis, sinds jaren onbewoond, op den weg van Bickford naar Londen.

Een drukkend stilzwijgen volgde op deze

woorden.

Raffles was de eerste die weder sprak.

Zijn stem klonk echter dof toen hij vroeg:

— Hoe is dat mogelijk? Wie kan dat gedaan hebben? Ik wist volstrekt niet dat mijn brave Glyn vijanden had!

— Ik weet het niet, mylord — evenmin als de politie. Misschien zult gij er iets meer van vinden in de avondbladen, maar toen ik Bickford eenige uren geleden verliet, kon de politie, zoowel die van het dorp, als die van Londen, die te hulp was geroepen, zich volstrekt geen voorstelling vormen hoe de zaak zich had toegedragen.

— Vertel mij, wat ik u verzoeken mag, aanstonds alles wat gij weet, mijn waarde Grimston! antwoordde Raffles haastig. Maar wacht een oogenblik.

Hij wenkte Charles, die haastig kwam toelopen.

— Mijnheer Brand, zeide Raffles, zoodra de jonge man genaderd was, ik moet u een zeer droevige tijdige mededeelen, — mijn rentmeester Glyn is vermoord!

— Goede God! riep Charles verschrikt uit. Die brave oude man! En heeft men den moordenaar?

— Ik heb juist nadere inlichtingen gevraagd aan sir Grimston, die mij de noodlottige tijding kwam brengen. En vertel mij nu alles, voor zoover het u bekend is, mijn waarde Grimston! zoo richtte Raffles zich opnieuw tot den landeigenaar.

Allen namen plaats en keken vol verwachting sir Grimston aan.

— Gij moet weten, dat het huis, waarin de moord gepleegd is, sedert lang in een tamelijk kwaden reuk bij de bevolking staat! Men verklaarde namelijk, dat het er spookte. Gij weet hoe bijgeloovig onze bevolking ten plattelande hier en daar nog is! Het is een oude, vervallen hofstede van slechts één verdieping, op eenigen afstand van den weg gelegen in een soort dalkom, en aan drie zijden omgeven door hoogopgaand geboomte. Daaromheen strekken zich eindelooze weiden uit, waarvan er één aan u toebehoort, mylord!

Raffles, die zijn oogen met de hand beschut had, knikte langzaam.

— Van den weg af kan men het eenzame huis bereiken langs een smal kleipad, dat met een vermolmd hek is afgesloten — als men dat tenminste afsluiten kan noemen! Het is slechts met een touw aan den post bevestigd en de eerste de beste kan het gemakkelijk openen. Om het verlaten huis is een lage heg geplant, die vroeger een kleinen moestuin afsloot, waar echter reeds jaren lang niets anders groeit dan onkruid.

— Ja, ja, ik ken dat huis wel! zeide Raffles nu, terwijl hij het hoofd ophief. Wij zijn er menigmaal langs gereden en telkens trof mij het sombere uiterlijk van die eenzame, verlaten hoeve, vooral

des avonds of bij triestig weder, zooals in deze maanden! Ga voort, wat ik u verzoeken mag!

— Vanmorgen omstreeks tien uur bemerkte een oude boer, zekere Barker, die op den weg langs de hoeve ging, dat de ruiten van een der vensters, die zich ongeveer een meter boven den beganen grond bevinden, totaal verbrijzeld waren, en dat niet alleen — ook de dunne spijltjes, waarin de ruiten gevat zijn, waren gebroken. Hij wenkte een boer, die juist van den anderen kant aankwam en deelde hem mede, wat hij daar zooeven gezien had. Na even met elkander te hebben beraadslaagd, besloten zij, ofschoon niet zonder tegenzin, eens een nader onderzoek in te stellen. Zij gingen langs het smalle pad naar het hek toe, openden dit zonder eenige moeite, staken den verwilderden moestuin over en traden op het vernielde raam toe. Zij wierpen een blik naar binnen. Met een kreet deinsden zij achteruit — midden op den vloer van het groote, geheel kale vertrek lag een man uitgestrekt in een grooten plas bloed. Hij lag op den rug. Zijn gelaat was naar het venster gekeerd. Zijn oogen stonden wijd open, maar waren reeds geheel verglaasd. Aanstonds herkenden de beide boeren Thomas Glyn, uw rentmeester, mylord.

Sir Grimston zweeg even en keek met droevigen blik voor zich uit.

— Wat deden zij toen? vroeg Raffles, die onweeglijk had zitten luisteren.

— Zij snelden zoo hard zij konden weder naar den weg. Juist kwam er een veldwachter aan, wien zij mededeelden, wat zij gezien hadden.

De veldwachter ging zich overtuigen van de juistheid van hetgeen hem was medegedeeld.

— Zoodat er reeds drie menschen over het smalle kleipad hadden geloopt en er hun voetstappen hadden afgedrukt, nog vóór de politie met het onderzoek kon beginnen, viel Raffles den verhaler minachtend in de rede.

— Neem mij niet kwalijk, Mylord, merkte Sir Grimston glimlachend op, maar de twee boeren konden toch niet van te voren geweten hebben, wat zij daar te zien zouden krijgen.

— Den eersten keer zeker niet, maar de tweede maal dan toch zeker wel. En de veldwachter had ook verstandiger gedaan, als hij maar gewacht had, tot er bekwame detectieven op de plek van de misdaad waren gekomen. Hoe was mijn arme rentmeester gedood?

— Dat is juist het wonderlijke, Mylord! Het lichaam was overdekt met een vrij groot aantal snijwonden, terwijl de borst met een kogel doorboord was, die men echter niet heeft teruggevonden. Het lichaam moet op vreeselijke wijze zijn toegetakeld! Maar deze snijwonden hebben den gerechts-arts nog niet zoozeer verbaasd als het feit, dat een der beenen van den vermoorde ge-

broken was, terwijl zijn lichaam bovendien nog verschillende kneuzingen vertoonde. Ten slotte echter schreef hij deze omstandigheid hier aan toe, dat Glyn, toen hij viel, zijn been gebroken heeft.

Raffles begroef zijn kin in de handen en staarde in gedachten vóór zich uit.

— En dat is alles, mijn waarde Grimston?

— Nog niet alles, Mylord!

— Wat is er dan nog?

— Men heeft in de kamer waar de vermoorde gevonden is, tevens een geheel nieuw jachtgeweer ontdekt, dat in een hoek stond. Het was een tweeloops geweer, de eene loop was met een kogel geladen, maar de patroon in den anderen loop was ledig...

Een langdurig stilzwijgen volgde op deze tragische mededeeling.

De leden waren allen zeer onder den indruk.

Toen klonk weder de diepe stem van Raffles:

— Zijn er geen nadere bijzonderheden, die tot de ontdekking van den moordenaar kunnen leiden?

— Nog niet, Mylord! Men zoekt thans naar den eigenaar van het geweer zooals van zelf spreekt en dit zal niet zoo gemakkelijk gaan, omdat het wapen nog splinternieuw was en van een gangbaar model, zooals ze bij ons door jagers en houtvesters bij honderden worden gebruikt.

— War ener geen sporen?

— Als die er geweest zijn, Mylord, dan zijn die uitgewischt door de voetstappen van de beide boeren en den veldwachter.

— Zeide ik het u niet! riep Raffles op bitteren toon.

Ploseling richtte hij zich met een energiek gebaar op.

— Mijnheer Brand, zoo wendde hij zich tot Charles, wij vertrekken. Wij zullen zelf naar Bickford gaan — ik wil dat er licht kome in deze duistere zaak! Hier schuilt natuurlijk iets achter. Een moordenaar, die na het plegen van zijn daad zijn geweer kalm in een hoek neerzet, dat is een zeer zonderlinge moordenaar! Bovendien zijn er nog eenige zonderlinge zaken! Van dat totaal gebroken ruit begrijp ik bijvoorbeeld niets; waarom ging de moordenaar de deur niet binnen, die hij wel gemakkelijk zal hebben kunnen openen.

Sir Grimston haalde de schouders op.

— Waar komen die snijwonden vandaan? Hoe is het mogelijk dat Glyn zijn been brak! Welk motief kan men hebben gehad om hem te dooden?

— O, wat dat laatste betreft, riep de landeigenaar nu op levendigen toon, een motief is er stellig geweest! De vrouw van den vermoorde verklaart namelijk, dat haar man met een portefeuille met geld het huis heeft verlaten — en deze portefeuille heeft men niet op het lichaam van den vermoorde teruggevonden!

— En had Glyn aan zijn vrouw gezegd, waarheen hij zich zou begeven? riep Raffles haastig uit.

— Ja, hij zeide dat hij over zaken moest spreken met de heeren Hutchinson van Hollroyd Castle.

— Hoe laat is hij dan heengegaan? vroeg Raffles.

— Om tien uur moet hij al weg zijn geweest, want om kwart over tien kwamen er gasten op het kasteel, die tot omstreeks één uur in den nacht zijn gebleven.

— Liet de gerechtsgeneesheer zich niet uit om-

trent het tijdstip van de misdaad?

— Ja! Hij verklaarde dat de moord tusschen tien en elf uur gepleegd moest zijn!

— Ik dank u zeer voor uw inlichtingen, mijn waarde Grimston! hernam Raffles. Maar gij zult wel begrijpen, dat ik het aan mijn armen Glyn verplicht ben uit alle macht mede te werken ten einde zijn moordenaar te bestraffen. Kom mijnheer Brand, wij gaan ons voor de reis gereed maken!

De bekende DUBEC Cigaretten begonnen voor 40
jaar met eene productie van 10000 per dag.
Thans meer dan 500000 per dag.

HOOFDSTUK II.

DE EENZAME HOEVE.

Raffles was er de man niet naar om te wachten met de uitvoering van een eenmaal genomen besluit.

De beide vrienden namen haastig afscheid van het gezelschap, verlieten de conversatiezaal, trokken in de vestiaire hun pelsen aan en daalden de prachtige trap af, die naar de ruime hall voerde.

Raffles raadpleegde zijn horloge.

— Ik zal Henderson even telefoneeren, dat hij de auto gereed maakt! zeide Raffles. Dat spaart tijd uit en hij brengt er ons gauwer dan een trein het kan doen!

Raffles trad de telefooncel binnen en gaf zijn chauffeur bevel een der grootste en snelste toerwagens gereed te maken en vast een aanvang te maken met het pakken van zijn valies.

Daarop begaven de beide vrienden zich naar buiten.

Het was somber, druilig weer.

Het motregende en er hing een dunne klamme mist, waardoor alle dingen een oneindig troosteloos uiterlijk verkregen.

De portier van de club had reeds een huur-auto gefloten.

Spoedig kwam de wagen voorrijden en de beide mannen stapten in, nadat Raffles den chauffeur het adres had opgegeven.

Daar de chauffeur wegens de glibberige wegen en den mist niet al te hard durfde rijden, duurde het bijna twintig minuten alvorens de beide vrienden de prachtige villa bereikt hadden, welke Lord Aberdeen in de Cromwellstreet bewoonde.

Zij vonden Henderson, den reusachtigen chauffeur van Zijn Lordschap, reeds druk bezig met het inpakken van het valies van zijn meester, welke werkzaamheden hij verrichtte in het prachtig ingerichte slaapvertrek van Raffles.

Charles haastte zich naar zijn eigen kamer, ten

einde ook zijn valies te gaan gereed maken.

Hij was reeds zoozeer gewend aan dergelijke plotselinge reizen, dat hij binnen een kwartier gereed was.

Henderson droeg met het grootste gemak de beide zware valiezen naar de vestibule en vandaar naar de auto, die reeds voor het hek stond te wachten, bewaakt door Gaston, den ouden grijzen kamerbediende van Lord Aberdeen.

— Waar gaat de reis heen, Mylord, als ik vragen mag? vroeg Henderson nadat hij de valiezen in de auto had geladen en zich gereed maakte achter het stuurwiel plaats te nemen.

— Naar Bickford, Henderson! Je kent den weg immers?

— Welzeker, Mylord! Waar moet ik stil houden?

— Eerst voor de eenzame hoeve, die je wel zult kennen en waar wij langs moeten rijden en vervolgens voor onze villa „Primrose Hall”! Ik heb zooveel den huisbewaarder getefoneerd, dat hij alles in orde moest maken.

Nogmaals wierp Raffles een blik op zijn horloge en vervolgde toen:

— Het is nu vijf uur, Henderson, — wij moeten er om zes uur zijn, tegen dinertijd!

— Dat zal zeer gemakkelijk gaan, Mylord! antwoordde Henderson, alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld gold, ofschoon hij nu genoodzaakt zou zijn met een snelheid van tachtig kilometer te rijden, over een donkeren, modderigen weg.

Gaston klapte het portier dicht en de wagen zette zich in beweging.

Juist een uur later hield de auto stil.

Het was nu reeds geheel donker, maar toch konden de beide vrienden op eenigen afstand van den weg de eenzame hoeve zien liggen, waar den vorigen avond zulk een ontzettende misdaad was gepleegd.

Raffles opende het portier en ging op de treeplank van den wagen staan.

Aanstands klonk er een stem uit de verte, die blijkbaar uit de richting van het moordhuis kwam, die op barschen toon riep:

— Wie zijt gij? En wat zoekt gij hier? Antwoordt! Ik ben de veldwachter.

Raffles liet een kort lachje hooren.

— Hij moet er zeker tegen waken, dat men het huis niet komt weghalen! zeide hij tot Charles, die naast hem was komen staan.

Toen antwoordde hij op luiden toon:

— Maak je maar niet ongerust, Drake! Ik ben het — Lord Aberdeen — de meester van den armen Glyn.

— Dan vraag ik u duizendmaal om verschooning, Mylord! riep de veldwachter verschrikt uit Ik kon in het donker niet zien!

— Wat voert gij daar eigenlijk uit?

— De rechter van instructie heeft mij gelast hier vannacht te waken, Mylord Maar ik kan u verzekeren dat het niet aangenaam is. Ik ben al een man op jaren — en er worden zulke zonderlinge dingen van dit huis verteld!

— Houdt maar goeden moed, Drake. Aan dezen nacht zal ook wel een einde komen! riep Raffles hem bemoedigend toe. Is er soms al iets naders bekend geworden?

— Niets, Mylord! Ik vrees zelfs dat de zaak hoe langer hoe ingewikkelder wordt!

— Hoe zoo?

— Wel, er is nog een dokter uit Londen bij gehaald, en die verklaart, dat de arme Glyn is gedood door een slag op het hoofd, die de hersenpan verbrijzeld heeft!

Raffles slaakte een kreet van verbazing.

— Maar dan moet hier een geheele bende aan het werk zijn geweest! riep hij uit. En hoe staat het met het geweer? Heeft men den eigenaar al gevonden?

— Nog niet, Mylord — maar ik geloof dat men toch op het goede spoor is!

— Nu, ik dank je, Drake! hernam Raffles. Ik ben hier gekomen om te trachten de justitie zooveel mogelijk te helpen!

Hij nam weder in de auto plaats — de tocht werd voortgezet.

Men reed door het dorp Bickford en tien minuten later stond de auto stil voor een kleine, maar fraai villa, „Primrose Hall” geheeten, welke Raffles eenige jaren geleden gekocht had.

De huisbewaarder, een oud gebogen man, met lange witte haren, ontving hen aan het hek.

Raffles wisselde eenige woorden met den man en verzocht hem toen zijn vrouw, die eveneens in de villa woonde, aan te manen spoedig voor een diner te zorgen.

Nadat Henderson de valiezen naar de slaapvertrekken had gedragen, reed hij de auto naar de ruime garage, die een half dozijn wagens kon bevatten.

Raffles had gedurende de geheele reis slechts weinig gesproken, en het was duidelijk, dat al zijn denken was samengetrokken op den raadselachtigen moord, waarvan zijn rentmeester het slachtoffer was geworden.

Toen de beide vrienden een half uur later aan den maaltijd zaten, begon Raffles uit zichzelf te spreken!

— Er zitten aan deze zaak blijkbaar veel meer dingen vast, dan wij nu nog kunnen overzien. Ga zelf eens na! Glyn was niet zeer jong meer, en hij zou aan een paar krachtige tegenstanders niet lang weerstand hebben geboden. Toch heeft men hem op vreeselijke wijze met een mes bewerkt; hem met

een knuppel of een ander zwaar voorwerp, misschien de kolf van een geweer, de hersens ingeslagen, een been verbrijzeld en ten slotte een kogel door de borst gejaagd!

— Dat zou er dus op moeten wijzen, Edward, dat er wel drie of vier mannen hem te lijf zijn gegaan!

Raffles knikte.

— Dat zou men tenminste wel zeggen — maar dan wordt het nog onwaarschijnlijker, dat zij op de plek van den moord het wapen achterlieten, dat blijkbaar dienst heeft moeten doen om het slachtoffer te doden. Dat één moordenaar in de haast om te vluchten, het moordwapen vergeet, is nog aan te nemen, maar dat drie of vier mannen dat zouden doen — het klinkt onaannemelijk!

Raffles verzonk weder in gedachten en vervolgde:

— Indien ik het mij wel herinner, is Glyn om voor tienem vertrokken uit Hollroyd Castle, waar hij zaken had te doen met de heeren Hutchinson! Volgens den gerechtsarts moet hij gedood zijn tusschen tien en elf uur! En nu vraag ik mij af — wat mag Glyn in 's hemelsnaam gezocht hebben in die eenzame hoeve, die sedert jaren onbewoond is!

— Hij kan er door zijn moordenaars zijn heen gelokt, of na de misdaad er zijn heengedragen! meende Charles.

— Geloof je dat? vroeg Raffles, terwijl er een vaag glimlachje om zijn lippen speelde. Wil je mij dan eens even verklaren, waarom die ruiten en zelfs de spijlen daartusschen vernield zijn. Als men een slachtoffer ergens heen lokt, dan zet men de deur wijd open, maar men vernieldt geen ruit op die wijze! Bovendien vergeet je heelemaal het geweer, waarop één kogel mankeerde.

Charles liet het hoofd hangen.

— Je hebt gelijk! zeide hij. Het is een zeer wonderlijke zaak.

— En toch wil ik er het mijne van hebben! zeide Raffles. Kom, maak wat voort, wij zullen ons eerst naar de arme vrouw van Glyn begeven, misschien weet zij ons nog wel het een of ander mede te deelen. Voor het overige kunnen wij toch vanavond niets meer doen, want het is veel te donker. Alleen wil ik verlot vragen het lijk van mijn armen rentmeester te mogen zien!

De maaltijd werd zwijgend ten einde gebracht.

Dadelijk daarop liet Raffles de auto weder voor komen.

— Weet je het huisje van Glyn in het donker nog te vinden, Henderson? vroeg Raffles.

— Zeker, Mylord!

— Breng er ons dan aanstonds heen — ik moet met zijn weduwe spreken!

— Zijn weduwe, Mylord? riep Henderson verschrikt uit. Is de oude Glyn dood?

— Hij is vermoord, Henderson! Rijdt nu maar op, ik zal het je nog vanavond wel nader verklaren!

Met een bleek gelaat nam Henderson achter het stuurwiel plaats.

Omstreeks een kwartier later stond de wagen weder stil voor een klein, door een grooten moes tuin omringd huisje, dat bijna geheel in duisternis gehuld was.

Slechts in één vertrek scheen licht te branden.

Raffles en Charles sprongen uit den wagen en liepen op de deur toe.

Raffles klopte met zijn knop van zijn wandelstok op het paneel.

Er verliepen eenige minuten en toen werd de deur voorzichtig op een kier geopend.

Het licht van een dichtbijstaande lantaarn viel op een zwaren koperen ketting, die de deur vasthield.

— Wie is daar? vroeg een bevende stem.

— Ik ben het, moeder Glyn! antwoordde Raffles op vriendelijken toon. Kunt gij ons niet binnen laten?

— Zijt gij het, Mylord? vroeg de weduwe. O, hoe dank ik u dat gij gekomen zijt!

Mary Glyn, de weduwe van den rentmeester, nam niet zonder moeite den zwaren ketting uit den haak en opende de deur verder.

— Gij kunt wel wachten, Henderson! riep Raffles den chauffeur toe. Wij zullen over een half uur gereed zijn!

Daarop traden de beide mannen de rentmeesterswoning binnen.

Mary Glyn geleidde hen naar een ruim vertrek, met twee vensters, waarvoor de luiken zorgvuldig gesloten waren.

Zoodra zij binnen waren gekomen, liet de arme vrouw zich op een stoel vallen en barstte in snikken uit.

Raffles liet haar eenigen tijd den vrijen loop van haar tranen en legde toen vriendelijk de hand op haar schouder.

Er klonk innig medelijden in zijn stem, toen hij zeide:

— Wees sterk, Mary! Gij zijt geloovig, niet waar? Welnu, dan moet het u een troost zijn, dat gij uw armen man hierboven zult weerzien, want hij was een goed mensch!

— God zegene u voor die woorden, Mylord! zeide de arme vrouw snikkend. Maar hij was ook soms zoo driftig en dat heeft hem al zooveel kwaad gedaan. Maar dat men hem dit zou aandoen!

— Luister, Mary — wij zijn hier gekomen, om zijn dood op vreeselijke wijze te wreken. Ik zweer je, dat ik niet zal rusten voor ik zijn moordenaar gevonden heb. Maar daarvoor is het noodig, dat je mij nauwkeurig vertelt wat je weet!

— Vraag slechts, Mylord, en ik zal u gaarne

antwoorden!

— De justitie is zeker al bij u geweest?

— Ja, Mylord — eenige uren geleden — drie heeren uit Londen van de rechtbank!

— Herhaal mij dan eens wat gij hun hebt medegedeeld!

— Het is bitter weinig, Mylord! Mijn man had mij reeds gedurende den maaltijd gezegd, dat hij des avonds voor een zaak van groot gewicht naar de heeren Hutchinson zou gaan. Gij weet immers wel, dat mijn arme man ook uitgebreide zaken voor zichzelf deed?

— Dat weet ik, Mary, en ik heb het hem nooit kwalijk genomen, omdat het beheer van mijn eigen landgoed er niet in het minst om te lijden had. Ik heb zelfs nooit willen weten waaruit de particuliere zaken van hem bestonden!

— O, het waren zaken die het daglicht konden velen, Mylord! riep Mary Glyn uit. Hij had veel land en moest er, dat wist ik, na verloop van tijd nog veel meer bij krijgen!

Raffles spitste de ooren!

— Na verloop van tijd, zegt gij? Was hij van plan het te koopen?

— Ik weet het nieuw nauwkeurig, Mylord. Ik heb geen verstand van dergelijke dingen, maar ik geloof, dat hij een weinig speculeerde, zooals ze dat noemen.

— Gij kent den aard niet van de zaken, die hij op Hollroyd Castle had te behandelen?

— Neen, Mylord.

— Hoe laat is hij daar heen gegaan?

— Om half tien, Mylord! Hij zeide dat hij om tien uur verwacht werd!

— Hoe ver bedraagt de afstand van hier tot de bezitting der heeren Hutchinson?

— Als men flink doorloopt, ongeveer vijf en twintig minuten, Mylord!

— Heeft hij volstrekt niet gezegd, dat hij zich

dien avond nog ergens anders heen zou begeven?

— Hij zou naar het koffiehuis zijn gegaan, waar hij vaak zit!

Raffles dacht even na.

— Ging uw man soms met een portefeuille met papieren naar Hollroyd Castle?

— Ja, Mylord, ik heb duidelijk gezien dat hij een portefeuille bij zich stak.

— En — heeft men die portefeuille terruggevonden?

— Neen, Mylord! De portefeuille en ook zijn beurs had men hem ontstolen.

— Waar is het lichaam van uw armen man heengebracht?

— Het ligt in het lijkenhuisje van het gasthuis, Mylord! antwoordde de vrouw, terwijl zij opnieuw in snikken uitbarstte.

Raffles legde haar troostend de hand op den schouder.

— Ween maar, dat zal u goed doen. Ik zal u nu verlaten, want ik begrijp wel, dat gij mij niets meer kunt meedeelen, maar ik herhaal u nogmaals, dat ik niet zal rusten, voor ik dit raadsel heb opgehelder. En wat uw toekomst betreft — het spreekt vanzelf, dat gij u daar geen oogenblik over behoeft te bekommeren.

Raffles en Charles knikten de arme vrouw nog eens toe en verlieten daarop het huis weder.

— Waar gaan wij nu heen? vroeg Charles.

— Naar het gasthuis. Ik ken den directeur en hij zal niet weigeren mij bij het stoffelijk overschot van mijn rentmeester toe te laten.

— Zou het niet te lastig zijn, dat ik meega?

— Volstrekt niet. Ik stel daar zelfs prijs op.

De beide vrienden stapten weder in de auto, maar nu nam Raffles zelf achter het stuurwiel plaats.

Even later hield de wagen stil voor de deur van het kleine gasthuis.

**De DUBEC Cigaretten zijn het succes der Turksche
Cigarettenindustrie in Nederland.**

HOOFDSTUK III.

RAFFLES BEGINT ZIJN ONDERZOEK.

Henderson belde aan het hek aan, hetwelk den kleinen tuin omringde, die bij het gasthuis hoorde.

Spoedig kwam de portier aansloffen, een man van omstreeks zestigjarigen leeftijd.

— Wat is er? vroeg hij tamelijk norsch.

Raffles trad op het hek toe.

— Ken je mij niet meer, Joseph? vroeg hij.

De portier hief de lantaarn op, die hij in de hand hield.

Dadelijk verhelderde zijn gelaat.

— Zijt gij het, Mylord? vroeg hij. Ik vraag u verschooning, dat ik u niet dadelijk herkend heb. Mijn oogen worden wat oud en zwak.

— Het heeft niets te beteekenen, Joseph. Is de directeur te spreken?

— Voor u denk ik wel, Mylord.

— Zeg hem dan wie er is, en laat ons maar binnen.

De portier opende het hek met behulp van een zwaren sleutel en liet Raffles en Charles door.

Zij volgden hem over het smalle klinkerpad naar de breede deur van het gasthuis.

Nadat zij de vestibule waren binnengetreden, liet de portier de beide bezoekers in een kleine spreekkamer.

— Wees zoo goed te gaan zitten, mijne heeren, zeide de portier. Ik zal den directeur gaan waarschuwen.

Hij verliet het vertrek en de beide vrienden bleven alleen.

— Zouden wij hier dus met een ordinair roofmoord te doen hebben? vroeg Charles.

Raffles schudde het hoofd.

— Ik kan het niet gelooven, zeide hij.

— Maar men heeft den ongelukkigen Glyn toch zijn portefeuille en zijn beurs ontroofd, meende Charles.

— Dat is zoo — maar dat verklaart nog niet de zonderlinge wijze, waarop de vermoorde rentmeester in dat huis is gekomen. Wat had hij daar in 's hemelsnaam uit te richten, als hij voornemens was van Hollroyd Castle dadelijk te gaan naar zijn stamcafé. De eenzame hoeve ligt dan toch immers in het geheel niet op zijn weg.

— Je hebt gelijk — het blijft raadselachtig wat hij daar deed.

Op dit oogenblik trad de directeur het vertrek binnen en kwam met uitgestoken handen op Raffles toe.

— Komt gij ons dorp weder eens bezoeken, Mylord? Dat verheugt mij van harte. Ik kan echter

wel raden wat gij thans van mij komt vragen. De arme Glyn was immers uw rentmeester?

— Dat was hij, Sir, en een braaf man, dat ver zeker is u, zeide Raffles. Gij hebt goed geraden — gij zoudt mij een groot genoegen doen als gij mij zoudt willen toestaan een blik te werpen op het stoffelijk overschot van den armen man.

De directeur knikte.

— Niets is gemakkelijker, Mylord.

— Meen niet dat ik het uit louter nieuwsgierigheid vraag, mijnheer de directeur. Neen, ik heb mij stellig voorgenomen, licht in deze zaak te brengen.

De directeur haalde onmerkbaar de schouders op.

— Ik hoop van harte dat gij erin zult slagen, zeide hij. Maar ik moet u waarschuwen, dat de Londensche politie nog volstrekt geen spoor gevonden heeft, ofschoon zij toch heeds twaalf uren hard aan het werk is. En wilt gij nu zoo goed zijn mij te volgen?

Hij hield de deur voor de beide mannen open en Raffles en Charles volgden hem door de gang, die naar het lijkenhuisje voerde, dat zich op een kleine binnenplaats bevond.

Het was helder verlicht door eenige electrische lampen.

In het midden van het vertrek, op een soort steenen tafel, lag het lichaam van den vermoorden rentmeester.

Het was nog geheel gekleed en slechts een doek was over het gelaat uitgespreid.

Raffles nam den doek weg en keek ontroerd in het gelaat van den doode.

Toen bukte hij zich en begon zorgvuldig zijn onderzoek.

Hij onderzocht de kleederen, en ook de zakken van den doode, die echter reeds geheel geledigd bleken te zijn.

Na ongeveer tien minuten richtte hij zich weder op.

Op zijn gelaat teekende zich groote verbazing af.

— Zeg mij eens, dokter, zeide hij, terwijl hij zich tot den geneesheer-directeur richtte, ziet het gelaat van dezen man eruit, als van iemand die een langen doodstrijd heeft gehad, of die lang om zijn leven heeft moeten vechten?

De directeur schudde ontkennend het hoofd.

— Volstrekt niet, zeide hij. Het gelaat is zeer kalm en zoo was het ook al toen men hem vond.

— En toch zou ik, te oordeelen naar deze talrijke sneden op zijn gelaat en zijn handen zeggen, dat Glyn geruimen tijd heeft moeten worstelen met

een aantal mannen, die met messen gewapend waren. Tenslotte zou een er van hem met een schot van het leven hebben beroofd.

— Gij zegt het, Mylord, en de justitie heeft het ook al gezegd — en toch komt mij die lezing onwaarschijnlijk voor. Want ik zeg u nogmaals — het gelaat van Glyn vertoont alle kenteekenen van een zeer plotseligen dood, die hem verrast heeft.

— Eén vraag, dokter — heeft men den kogel gevonden, die deze wond veroorzaakt heeft?

— Neen, Mylord!

— Heeft de politie opgemerkt, dat de kleederen geschroeid zijn op de plek waar de kogel in de borst is binnengedrongen?

— Ja, die opmerking heeft zij gemaakt, Mylord.

— Hebt gij wel ooit gehoord, dokter, dat men een geweer op zoo'n dichten afstand afvuurde?

— Het komt slechts zelden voor, Mijlord, maar onmogelijk is het toch niet.

— Aan de wonde is het zeker niet te zien, of zij is toegebracht door een kogel uit een revolver, of uit een tweeloops geweer?

— Dat is inderdaad heel moeilijk te zeggen, Mylord. Men heeft revolverkogels van bijna volmaakt hetzelfde kaliber als gewone geweerpatronen.

— En heeft men niets op den doode gevonden, dat eenige aanwijzing zou kunnen geven? Geen lapje goed? Geen knoop, dien hij kan hebben afgerukt.

— Niets van dat alles, Mylord. En deze omstandigheid heeft mij versterkt in de meening, dat er volstrekt geen worsteling heeft plaats gehad tusschen Glyn en zijn moordenaars.

— Maar die kneuzingen en dat gebroken been, dokter?

De directeur maakte een gebaar van wanhoop.

— Ik heb er uren over nagedacht, Mylord — en ik kan het volstrekt niet verklaren, hoe het komt, dat het been van uw rentmeester gebroken is. Ik heb op de plaats van de breuk volstrekt geen sporen van slagen of iets dergelijks gevonden. Het been is gebroken als van iemand die van een hooge ladder valt. Stukgeslagen is het zeer zeker niet.

Charles had in de grootste verbazing en nieuwsgierigheid naar dit korte gesprek geluisterd.

De nevel, die zich rondom deze misdaad samentrok, werd naam zijn meening hoe langer hoe dikker.

Het was hem volstrekt onmogelijk, zich de beweegreden van deze misdaad voor te stellen, of de wijze waarop zij gepleegd was.

Raffles keek in gedachten verzonken voor zich nit.

— Is hier soms een krankzinnigengesticht in de buurt, dokter? Kunnen er soms van die lieden ont-snapt zijn?

Acht gij de toegebrachte snijwonden ook niet

van een aard, die zou doen veronderstellen, dat zij door een krankzinnige zijn toegebracht?

— Wat dat laatste betreft, geef ik u zeker gelijk, Mylord, maar die mogelijkheid is in dit geval geheel buitengesloten, want er is geen krankzinnigengesticht in deze buurt te vinden binnen een straal van vijftig mijlen.

Charles haalde moedeloos de schouders op, maar Raffles was er de man niet naar, om zich zoo spoedig uit het veld te laten slaan.

Hij dekte den doek weder eerbiedig over het gelaat van den doode, greep zijn hoed en stak den directeur de hand toe.

— Ik dank u voor de moeite, die gij u gegeven hebt, dokter. Ik hoop intusschen, dat gij mij ter wille zult willen zijn, voor het geval ik nogmaals behoefte mocht hebben aan uw voorlichting.

— Ik zal steeds gaarne tot uw dienst zijn, Mylord!

— Zou ik thans nog met de politie kunnen spreken?

De directeur raadpleegde zijn horloge.

— Dat zal wel gaan, Mylord! Het is tien uur! In normale tijden begeben wij ons in dit dorp wel om elf uur hoogstens ter ruste, maar de politie zal wel alle hens aan dek houden om deze zaak tot klaarheid te brengen en de moordenaars te vatten, wat nagenoeg hetzelfde is!

De beide vrienden namen afscheid van den directeur van het gasthuis, die hun tot aan de deur uitgeleide deed.

De auto stond nog steeds te wachten.

— Naar het politie-bureau, Henderson! beval Raffles kortaf. Weet je het te vinden?

— Zeker, Mylord!

Weder rolde de auto over den dorpsweg.

Raffles was in diep gepeins verzonken.

Zijn oogen vertoonden een metaalhardens glans en zijn dunne lippen waren stijf oopen geperst.

Charles stoorde hem niet, te meer, daar hij zelf zijn gedachten den vrijen loop wilde geven.

Binnen tien minuten had men het kleine politie-bureau bereikt.

Reeds in de verte had men kunnen zien, dat er nog licht brandde.

Nadat de beide mannen waren uitgestapt, overhandigde Raffles zijn kaartje aan den dienstdoenden veldwachter, die hem ook dadelijk herkend had.

Weinige minuten later stonden Raffles en Charles tegenover den commissaris van politie en eenige Londensche rechercheurs!

Charles maakte bij zich zelf de opmerking, dat de kans volstrekt niet was uitgesloten, dat deze politiedienaren in hoogst eigen persoon reeds op hem en zijn vriend hadden jacht gemaakt.

Maar op dit oogenblik deden zij niets dan on-

derdanig buigen voor Lord William Aberdeen en diens metgezel.

— Gij moet mij niet kwalijk nemen, mijnheer de commissaris, dat ik u zoo laat kom storen! begon Raffles. Gij zult wel begrijpen waarom ik kom, nietwaar?

De commissaris, die was opgestaan om Raffles te begroeten, knikte en wees de beide bezoekers naar een stoel.

— Glyn was mijn rentmeester! vervolgde Raffles. Hij heeft mij eenige jaren trouw gediend en ik stel mij met mijn geheele persoon en met mijn geld ter beschikking om den moordenaar of de moordenaars op te sporen!

— Ik neem uw hulp zeer gaarne aan, Mylord! zeide de commissaris! De beide heeren detectives, die gij hier ziet, hebben mij reeds, toen wij te zamen dineerden, de mededeeling gedaan, dat gij als amateur-detective te Londen reeds merkwaardige staaltjes van doorzicht hebt laten zien! Naar zij mij mededeelden, zijn door uw bemiddeling reeds enkele zware misdaden aan het licht gebracht.

Raffles glimlachte flauwtjes.

— Ik weet niet zeker, mijnheer, of die zaken ook niet aan het licht waren gekomen zonder mijn toedoen, maar nu zou ik gaarne tot de zaak zelve komen, want ik ben voornemens aanstonds aan het werk te gaan!

— Vraag slechts, Mylord, en ik zal u gaarne antwoorden.

— Ik behoef zeker niet te vragen, of de moordenaar reeds gevat is?

— Neen, Mylord, maar wij meenen een spoor te hebben!

— De eigenaar van het geweer?

— Juist!

— Gij weet nog niet aan wien het behoort?

— Neen, Mylord — maar het onderzoek is in vollen gang!

— Mag ik dat geweer eens zien?

— Tot mijn spijt kan ik aan uw verzoek niet voldoen, want een paar mijner lieden maken met het wapen op dit oogenblik een rondreis door de streek om het aan alle wapenfabrikanten en winkeliers voor te leggen.

— Het wapen was natuurlijk genummerd?

— Ja, Mylord, het was voorzien van een fabrieksnummer!

— Welk systeem was het?

— Het was een Lee-Metford, Mylord!

— Een splinternieuw, nietwaar?

— Er was zeker nog geen half dozijn malen met het wapen gevuld!

— De eenzame hoeve is grondig doorzocht?

— Van zolder tot kelder, Mylord!

— Gij hebt niets bijzonders ontdekt?

— Volstrekt niets!

— Is de omtrek goed doorzocht?

— Ja, Mylord!

— Zijn er soms nog sporen van voetstappen ontdekt, behalve die van den ouden boer, zijn collega en van den veldwachter?

— Jawel, Mylord — en die vondst maakt er de zaak juist niet helderder op!

Raffles had snel het hoofd opgeheven en zijn grijze oogen staarden den commissaris vol verwachting aan.

— Er is dus een nieuw spoor gevonden? vroeg hij.

— Twee, Mylord! Van een man en van een vrouw!

— Wat zegt gij daar? En op het pad, dat naar het hek voert?

— Neen, Mylord! Zij werden terzijde van het huis gevonden!

— Bij elkaar?

— Neen — het eene spoor links, het andere rechts van het huis!

Raffles wreef zich met de hand over het voorhoofd

— En — heeft men al trachten te ontdekken, van wie dat spoor afkomstig kon zijn?

— Wel, Mylord, wat zou dat gegeven hebben? Men kon toch moeilijk alle bewoners van het dorp, een paar duizend in aantal, verzoeken hun schoen in dat spoor te zetten. Ja, als wij nog maar eenige achterdocht tegen iemand gekoesterd hadden, dan zou het wel anders zijn geweest!

— Er rust dus op niemand eenige verdenking?

— Op niemand, Mylord!

— Weet gij hoe hij den avond heeft doorgebracht?

— Daarna hebben wij natuurlijk een grondig onderzoek ingesteld. Glyn is omstreeks half tien naar Hollroyd Castle gegaan om daar eenige zaken af te handelen met de heeren Hutchinson en hij zou daarna naar zijn stamcafé zijn gegaan, waar hij echter in het geheel niet geweest is. Verder staat het vast, dat hij om tien uur Hollroyd Castle moet hebben verlaten, want even na dat uur kwamen er gasten, die tot bij eenen met de heeren Hutchinson, vader en zoon, in gezelschap zijn geweest!

Raffles had aandachtig toegeluisterd.

— Ja — zoo is het! zeide hij. Ik heb dat ook van zijn vrouw vernomen.

Hij zweeg even en vervolgde toen:

— Ook gij weet zeker niet, welke zaken Glyn bij de heeren Hutchinson had te behandelen?

— Het is ons volmaakt onbekend, Mylord!

— Maar gij weet toch zeker wel, dat Glyn voor zich zelf zaken dreef?

— Dat weten wij pas sedert vandaag, want het

schijnt dat Glyn dat steeds geheim heeft gehouden. Hij moet namelijk aan verscheidene bewoners van onze streek zeer hooge bedragen op onderpand hebben geleend!

Langzaam stond Raffles van zijn stoel op.

Hij keek den commissaris strak aan.

— Leende hij op onderpand, zegt gij? vroeg hij. Ei, ei, daarvan heb ik inderdaad nooit iets geweten!

Het gelaat van Raffles had een opgewonden trek vertoond, maar nu stond het weer kalm en onbewogen als altijd.

Maar Charles meende te zien, dat zijn oogen even een felle schittering hadden vertoond.

De jonge man kon zich echter volstrekt niet begrijpen, wat zijn vriend bewoog, want wat hem zelf aanging, werd hem de zaak iedere seconde onbegrijpelijker!

Raffles bekeek even zijn nagels en vroeg toen:

— De Hutchinsons zijn immers in goeden doen?

— In zeer goeden doen, Mylord! antwoordde de commissaris verbaasd.

Toen stond de politieman op zijn beurt langzaam op, keek Raffles over zijn lorgnet onderzoekend aan en vroeg toen:

— Gij moet het mij niet ten kwade duiden, Mylord, maar gij vermoedt toch hoop ik geen seconde, dat de bewoners van Hollroyd Castle iets uitstaande hebben met deze misdaad?

Raffles haalde de schouders op.

— Het klinkt natuurlijk zeer onwaarschijnlijk, mijnheer — maar men moet toch met alle mogelijkheden rekening houden!

— Nu, Mylord — in dit geval is zelfs de kleinste mogelijkheid uitgesloten. Het zou immers zelfs stoffelijk onmogelijk zijn geweest? Mag ik het u even verklaren?

— Ga uw gang, mijnheer!

— Welnu dan — het is uit de getuigenverklaringen gebleken, dat de twee bedienden van den heer Hutchinson Glyn nog gezien hebben in de ontvangkamer, toen zij daar binnen kwamen om eenige ververschingen te brengen. Verder staat het als een paal boven water, dat de eerste gast op Hollroyd Castle om vier minuten over tien door de beide heeren ontvangen werd. Wanneer wij nu in aanmerking nemen, dat de weg van Hollroyd

Castle tot aan de eenzame hoeve op zijn minst vijf en twintig minuten is, en dat er geen sprake kan zijn van vervoer per auto, daar de bezitting der beide heeren Hutchinson ver van den hoofdweg te midden van een zeer heuvelachtig terrein ligt, dan moeten wij wel besluiten, dat iedere verdenking tegen hen niet veel anders dan een misdaad zou zijn — zelfs wanneer men geheel en al buiten rekening laat, dat landeigenaars als de Hutchinsons toch zeker geen rentmeester van zijn portefeuille en beurs zullen bestelen.

Een uitdrukking van groote teleurstelling verscheen op het gelaat van den Grooten Onbekende.

— Zijn die afstanden nauwkeurig gemeten? vroeg hij.

— Twee onzer agenten, bekend staande als flinke loopers, met den chronometer in de hand, hebben den afstand heen en weer geloopt, Mylord! Zij hadden er juist vijftig minuten voor nodig!

Raffles begroef het gelaat in de handen.

Toen hij ze weder liet zakken, vertoonden zijn trekken een uitdrukking van ontembare vastberadenheid.

— Mijnheer de commissaris, ik wil u bekennen, dat ik een oogenblik werkelijk gemeend heb, dat een van de heeren Hutchinson op de eene of andere wijze in dit drama gemengd was — ik zie wel, dat ik dit spoor zal moeten laten varen. Maar toch verzeker ik u, dat ik niet zal rusten voor er klaarheid in deze moordzaak is gebracht! Gij weet dat ik op „Primrose Hall” vertoef, nietwaar?

— Het is mij bekend, mylord!

— Welnu, het zal mij zeer aangenaam zijn, als ik daar zoo spoedig mogelijk nadere inlichtingen van u kan krijgen! Gij kunt desnoods om zes uur morgenochtend een uwer mannen sturen, ik stel het grootste belang in deze zaak!

— Gij kunt op mij rekenen, mylord! zeide de commissaris hoffelijk.

Raffles en Charles stonden op, maakten een korte buiging en hadden eenige oogenblikken later het politiebureau weder verlaten.

Zij stapten weder in de auto.

— Naar de villa, Henderson! beval Raffles.

Het scheen Charles toe, dat de stem van zijn vriend een matten klank had!

Wilt U 'n fijne onschadelijke Cigaret?
Rookt dan de DUBEC-Cigaretten!

HOOFDSTUK IV.

HET GEWEER.

Den volgenden morgen was Raffles reeds om zeven uur weder op.

Hij kleeedde zich aan en ging op de deur van zijn trouwen metgezel kloppen.

Een vroolijke stem riep:

— Ik ben aanstonds gereed! Heb je ook zoo weinig geslapen als ik?

— Integendeel — ik ben direct ingeslapen en geen half uur geleden wakker geworden!

— Dat is verbazend! riep Charles uit. Mijn hersens waren al te veel in beslag genomen door deze raadselachtige misdaad!

— Ik ontken niet dat de mijne er zich ook druk mee bezighielden, hernam Raffles, maar ik wilde nu eenmaal slapen — en daarom deed ik het ook!

— Ja, als ik mijn wil even goed dwingen kon als jij het kunt! zeide Charles op spijtigen toon. Maar daartoe heb ik nu eenmaal de kracht niet.

— Een kwestie van oefening, beste jongen! riep Raffles. Ik ga naar de ontbijtkamer en verwacht je over tien minuten bij mij.

Charles beëindigde zijn toilet zoo spoedig mogelijk en begaf zich naar de zonnige ontbijtkamer, waar hij Raffles reeds voor het open raam vond zitten, verdiept in de lezing van het kleine, plaatselijke blaadje.

Het weder was geheel omgeslagen.

De zon scheen reeds warm naar binnen en alles wees er op, dat de lente zich gereed ging maken den strijd met den winter aan te binden.

— Staat er iets in het orgaan, dat je daar leest? vroeg Charles lachend.

Raffles schudde ontkennend het hoofd.

— Volstrekt niets meer dan dat wij weten, ofschoon het verteld is in bijna twee kolommen.

— De eigenaar van het geweer is dus nog niet gevonden?

— Nog altijd niet!

— Zou ons dat niet veel verder brengen?

— Misschien! zeide Raffles op eigenaardigen toon.

— Misschien? vroeg Charles verbaasd. Mij dunkt toch dat de eigenaar van het geweer ook de moordenaar moet zijn?

— Ik erken dat die kans zeer groot is — maar sedert wanneer maakt een geweerkogel ook zulke diepe sneden op gelaat en handen? Sedert wanneer breekt een geweerkogel in de borst het been van een man?

— Ja, daarin heb je gelijk! hernam Charles. Dat is en blijft heel zonderling.

Hij zette zich op zijn beurt aan de ontbijttafel en

vervolgde toen:

— Wat denk je van dat pas gevonden voetspoor? Maakt dat de zaak ook niet onduidelijker?

— Misschien verklaart het integendeel wel veel, wat nu nog duister is! meende Raffles. Wij zullen het echter wel spoedig zien, want wij gaan zelf onderzoeken! Maak wat voort!

De beide vrienden voltooiden haastig hun ontbijt.

Daarop gingen zij zich in hun slaapkamer kleeden!

Raffles stak een sterk vergrootende loupe bij zich en nam zijn wandelstok!

Nu verlieten de beide vrienden de villa.

Op eenigen afstand bevond zich de garage en daar zagen zij Henderson, die reeds bezig was met het oppoetsen van de auto, welke er door al die modder niet fraaier op was geworden, bij welken arbeid hij een vroolijk deuntje floot.

De villa lag op korten afstand buiten het dorp, hetwelk men langs een tamelijk breeden binnenweg kon bereiken.

Het was marktdag en reeds vrij druk op de hoofdwegen.

Verscheidene dorpelingen kenden Zijn Lordschap en namen beleefd buigend hun hoed voor hem af.

Dicht bij het dorpplein kwam hun een oude boer tegemoet, met kort rossig haar, dat onder zijn pet uithing en gebogen loopend.

In den hoek van zijn mond hing een groote, houten pijp.

Zijn rechterhand steunde zwaar op een dikken, knoestigen stok.

Terwijl hij voortliep, hief hij het hoofd vluchtig even naar Raffles op en wierp hem uit zijn kleine, stekende oogen een loenschen blik toe.

Hij tikte slechts even aan zijn pet en was spoedig daarop tusschen de menigte marktgangers verdwenen.

— Wie was dat ook weer? vroeg Charles, terwijl hij nog even achterom keek.

— Dat was Binney, bekend om zijn schraapzucht en zijn walgelijke gierigheid.

— Binney? Met dat mooie jonge vrouwtje?

— Juist! Maar je moet zijn naam gelezen hebben in het verslag in het dorpsblaadje!

Charles sloeg zich voor het voorhoofd.

— Waar zijn mijn hersens toch! riep hij uit. Je hebt gelijk, Binney is de boer die het eerst de misdaad ontdekte!

Raffles knikte.

— Precies! En kijk eens aan — daar komt ook

juffrouw Binney aan.

In de verte naderde een jonge vrouw, groot en slank, met prachtige donkere oogen.

Zij droeg een eenvoudige zwarte japon en was blootshoofds.

Aan haar rechterarm bengelde een groote mand boordevol groenten.

Vlak achter haar reed een kar, eveneens vol gestapeld met groenten en getrokken door een stevig Engelsch werkpaard.

De jonge vrouw scheen Raffles te herkennen, want zij knikte hem eerbiedig toe, terwijl zij voortliep.

Raffles bleef stilstaan om haar na te kijken.

— Goede hemel, wat is zij bleek! riep hij uit. Hoe geheel anders ziet zij eruit, dan eenige maanden geleden. Toen vertoonden haar wangen altijd een blos als van een rijpen appel!

— Je hebt gelijk! zeide Charles. Zij ziet eruit als een geest! Haar donkere oogen lijken wel eens zoo groot als vroeger.

Raffles bleef haar nog even hoofdschuddend nakiijken en toen vervolgden beide vrienden hun weg.

Spoedig hadden zij het dorp weder verlaten.

Een kwartier nadat zij de laatste huizen van het eigenlijke dorp achter zich hadden, stond Raffles stil.

Hij hief zijn wandelstok op en wees naar een spits, rood dak, dat duidelijk te zien was tusschen de takken van de nog bladerlooze boomen.

— Wat is dat? vroeg Charles.

— Dat is Hollroyd Castle — het huis waar Glyn het laatst levend gezien is.

Charles bekeek, nadat zij nog eenige honderden meters verder waren gelooopen, het huis wat nauwkeuriger, dat nu op verren afstand tusschen de boomen zichtbaar was.

Inderdaad was het terrein hier zeer heuvelachtig.

Rechts van den weg lag de eenzame hoeve.

Langzaam liepen Raffles en Charles verder.

De Groote Onbekende hield de oogen voortdurend op den grond gevestigd.

Eindelijk stond hij stil.

— Wij bevinden ons hier nu ongeveer op de plek waar Binney zich moet bevonden hebben, toen hij de vernielde ruit zag!

Raffles keek om zich heen.

Hij bevond zich op dit oogenblik bij een zeer zwaren eik, terzijde van den weg.

Charles zag hoe hij aandachtig rondkeek, als een hond, die een spoor zoekt.

Plotseling bukde hij zich en knielde, zonder er zich om te bekommeren of hij zijn kleederen besmeurde, naast den boom neder.

Hij haalde zijn vergrootglas te voorschijn en haalde ten slotte zijn portefeuille uit zijn zak, waaruit hij een enveloppe haalde.

Met behulp van een visitekaartje schepte hij zorgvuldig iets in de enveloppe, hetwelk Charles op het eerste gezicht voor zand hield.

Toen hij zich weer oprichtte, lag er een glans van voldoening over het gelaat van den Grooten Onbekende verspreid.

— Wat heb je daar gevonden? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Wel, het is niet veel, mijn jongen, maar misschien kan het ons toch wel op den goeden weg helpen. Ik heb hier een vrij groote hoeveelheid asch, het restantje uit een pijp en twee gebruikte lucifers gevonden.

— En wat leidt je daaruit af?

— Wel, het eenige wat er uit af te leiden valt — dat hier iemand geruimen tijd heeft staan wachten. Minstens zoolang als er noodig is om een flinke boerenpijp leeg te rooken. Hoe lang zal dat ongeveer duren, denk je Charles?

— Op zijn minst een half uur.

— Dat had ik ook gedacht. Nu zul je je wel herinneren, dat onze vriend Binney voor den rechter-commissaris verklaard heeft, dadelijk nadat hij een onderzoek in het eenzame huis had ingesteld een tweeden boer te hebben gezien.

— En zou dat volgens jou niet waar zijn? vervolgde Charles.

— Het is zeker niet waar, als deze asch afkomstig is uit de pijp van Binney. Je hebt natuurlijk ook opgemerkt dat de man rookt?

— Ja, hij had een pijp in den mond toen wij hem zooeven voorbij gingen, antwoordde Charles. Maar je moet het mij niet kwalijk nemen — ik kan je redeneering niet geheel en al volgen. Het is immers zeer wel mogelijk dat een ander een half uur bij dezen eik gestaan heeft?

— Natuurlijk is dat mogelijk, hernam Raffles, maar het zou dan toch al bijzonder toevallig zijn. Ik heb juist deze tabak meegenomen omdat ik er zekerheid van wil hebben, welke soort onze vriend Binney rookt. Jij kunt mij bij mijn onderzoek van dienst zijn door den man eens op te zoeken met wien hij hier sprak, en hem zoo terloops eens te vragen, of hij ook soms heeft opgemerkt, of de pijp van Binney brandde of niet. De naam van dien man is Bacon en hij moet hier dichtbij wonen.

— Ik beloof het je, Edward. Heb je soms nog meer ontdekt?

— Ja, en dat bevestigt mij in mijn meening, dat de man die hier gestaan heeft, en lang gestaan, niemand anders was dan Binney. Ik heb namelijk dicht bij den boom in het zand naast den weg, een vrij diep gat gevonden, bijna zuiver rond, en dat zeer waarschijnlijk gemaakt is door het onder-einde van een dikken wandelstok, waarop zwaar geleund is. Het zal je wel zijn opgevallen dat Binney een weinig hinkt en zwaar op zijn stok

leunt.

— Het was mij nog niet opgevallen, maar als jij het zegt, geloof ik het gaarne.

— Ik ben er zoo goed als zeker van, hernam Raffles. En laten wij nu eens naar binnen gaan.

Hij wees met zijn stok op de eenzame hoeve.

Nu de zon scheen maakte het huis lang niet zulk een somberem indruk als den vorigen nacht.

De beide vrienden liepen het smalle pad af en bleven voor het verbrijzelde raam stilstaan.

— De spijlen zijn inderdaad allen verbrijzeld, mompelde Raffles half luid. Wat ter wereld kan daar toch de beteekenis van zijn?

Dit huis heeft twee deuren, beiden evenzeer vermolmd en waardoor de moordenaars gemakkelijk hadden kunnen binnenkomen.

— Misschien zijn de ruiten tijdens de worsteling wel stukgeslagen, merkte Charles op.

— De ruiten laat ik nog gelden — maar de spijlen? Dat komt mij onwaarschijnlijk voor, vooral omdat, zooals je ziet, het raam tamelijk hoog boven den grond is. Men kan er dus tijdens een worsteling moeilijk tegenaan zijn gevallen.

De beide vrienden wierpen nu door het vernielde raam een blik in het vertrek waar de misdaad zich had afgespeeld.

Op den vloer van blauwe tegels waren hier en daar kleine vlekjes te zien, omtrent welker aard geen twijfel kon bestaan — het was bloed.

Raffles schudde het hoofd.

— Kom, zeide hij, laten wij eens om het huis heenloopen en naar binnen gaan.

Langzaam volgden de beide vrienden het smalle klinkerpad, dat om het geheele huis heen liep.

Ongeveer in het midden van den linkerzijgevel stonden zij stil.

Raffles wees met zijn wandelstok naar eenige voetsporen, die in de langzaam drogende klei zeer duidelijk zichtbaar waren.

— Dat zijn de voetstappen van de mysterieuse vrouw, die hier blijkbaar iets gezocht heeft. Maar wat? Dat weten wij nog niet — en het zou de justitie toch misschien heel wat verder brengen, als zij het wel wist.

De Groote Onbekende knielde weder op den grond en onderwierp de voetsporen aan een nauwkeurig onderzoek.

Plotseling slaakte hij een gedempten kreet.

— Wat is er? vroeg Charles nieuwsgierig.

— De vrouw heeft gummi-overschoenen gedragen, waarvan de zolen nog niet geheel en al zijn afgesleten, de voorzijde van de zool vertoont hier en daar nog enkele kruisvormige streepjes — je zult weten, dat de zool van een overschoen, als zij nog nieuw is, ruitvormige ribbels heeft?

— Ja, dat weet ik.

— Welnu, die ribbels zijn bijna over de geheele

oppervlakte weggesleten, behalve bij de teen! Vlak bij het huis is zij zeker op haar teenen gaan loopen, waardoor de indruk natuurlijk iets dieper en duidelijker werd! De vrouw, die deze voetsporen heeft achtergelaten, zal wel geen gewone boerin zijn geweest, maar van een sierlijke gestalte, want de indruk is zeer klein, en bovendien schijnt zij haar voeten behoorlijk naar buiten te zetten, wat niet heel veel boerinnen doen! Zie zoo, dit is de linkerkant — nu eens aan den rechterkant gaan zien!

De beide mannen zetten hun onderzoekings-tocht voort.

Zij bereikten nu de achterzijde van het huis.

In het midden daarvan bevond zich een groen geschilderde deur, die half uit haar hengsels hing en die gemakkelijk kon worden opengestooten.

Zij gingen haar voorbij en bereikten nu den rechter zijgevel van het huis.

Weer begon Raffles met de grootste zorgvuldigheid den bodem te onderzoeken.

— Wat leidt je uit deze voetsporen af? vroeg Charles eindelijk, die zijn ongeduld niet langer bedwingen kon.

— Ik denk haast, dat de man, die ze gemaakt heeft, jong, sterk en van grooten lichaamsbouw was. De schoenen waren met spijkers beslagen, zooals jachtopzieners en houtvesters ze wel gebruiken. Kom, laat ons nu eens binnenshuis gaan zien.

De beide vrienden keerden op hun weg terug.

Raffles duwde de groene deur nog iets verder open en de beide vrienden traden binnen.

Het bleek hun al spoedig, dat er in de geheele verlaten hoeve niet het minste spoor van een worsteling of van geweld viel waar te nemen.

Geen bloedsporen op den wand, noch iets anders wees daarop.

In een klein vertrek vond Raffles een hoop versch stroo op den grond liggen.

Naast dit kleine vertrek bevond zich de groote kamer, waar het geheimzinnige drama zich had afgespeeld.

Een deur gaf toegang tot deze kamer.

Zij stond op dit oogenblik aan en Raffles kon haar gemakkelijk openduwen.

In dit vertrek zelf viel volstrekt niets anders op te merken, dan de reeds genoemde vlekken op de blauwe tegels.

De vloer was met een tamelijk dikke laag stof bedekt.

Raffles bromde ontevreden eenige woorden.

— Ook hier hebben de menschen rondgelopen zonder te bedenken, dat zij aldus misschien een kostbaar spoor hebben uitgewischt. Er valt nu niets meer uit op te maken! Kom, Charles, laten wij nu maar weer weggaan. Ik geloof, dat hier

werkelijk niets meer te vinden valt!

De beide vrienden verlieten de hoeve weder.

Langs het pad bereikten zij den straatweg weder.

Zij sloegen den weg naar het dorp in.

Plotseling stond Raffles stil.

— Hoeveel bedroeg de afstand ook weer van Hoolrayd Castle tot de eenzame hoeve? vroeg hij.

— Vijf en twintig minuten minstens! Maar mijn beste Edward — waarom vraag je dat? Het is immers reeds een uitgemaakte zaak, dat de Hunchinsons volstrekt niets met deze misdaad uitstaande kunnen hebben? Denk toch eens aan hun positie!

Raffles haalde de schouders op.

— De positie van een moordenaar doet er al heel weinig toe. Er zijn wel keizers en koningen geweest, die niet voor een moord terugdeinsden. Ik geloof, dat de geschiedenis daar is, om je daarvan te overtuigen.

— Maar de beweegreden, beste Edward, riep Charles uit, de beweegreden.

— Juist — welke beweegreden kan de bezitter van een groot landgoed wel hebben om een rentmeester naar het leven te staan, zeide Raffles op

eigenaardigen toon. Laat ik erbij voegen: een rentmeester die tevens geldschietter schijnt te zijn geweest!

Charles zweeg.

Hij kon zich met den besten wil van de wereld niet voorstellen, wat er in het hoofd van zijn vriend omging.

Deze voor zich had zich reeds een meening gevormd en daarin speelde de boer met zijn suw gelaat en zijn stekende oogen, dien zij zooveen waren tegengekomen, een groote rol!

De beide vrienden spraken niet veel meer, totdat zij hun villa weder bereikt hadden.

Henderson kwam hen haastig tegemoet loopen.

— Is er soms nieuws, Henderson? vroeg Raffles op levendigen toon.

— Ja, mylord, groot nieuws!

— Wat dan?

— De politie heeft een half uur geleden den eigenaar van het geweer gearresteerd!

De beide vrienden slaakten een kreet van verrassing.

— Wie was het? vroeg Raffles.

— Edwin Burton, de houtvester!

In de meest solide brandkasten trof Lord Lister bij voorwerpen van de grootste waarde vaak dozen „DUBEC” sigaretten aan.

HOOFDSTUK V.

DE ZAKDOEK.

Raffles liet het hoofd zakken en keek nadenkend voor zich uit.

Hij kende Edwin Burton tamelijk goed, daar hij houtvester was op het landgoed van een zijner bureu.

Hij was een breed geschouderd man van omstreeks dertig jaar, met een krachtig gebruind gelaat en heldere blauwe oogen.

Driftig van aard, maar met een edelmoedig en goed hart.

De Groote Onbekende schudde langzaam het hoofd.

— Kom, kom! zeide hij. Dat is bijna onmogelijk!

— Het geweer was van hem, mylord! herhaalde Henderson. Hij heeft het trouwens reeds bekend.

— Hoe weet je het, Henderson?

— Tien minuten geleden kwam iemand van de politie hier die naar u vroeg, omdat hij in de zaak-Glyn iets had mede te deelen. Ik heb hem toen gezegd, dat hij het maar aan mij moest zeggen en dat ik u aanstonds op de hoogte zou stellen.

— Men heeft dus den winkelier gevonden, die het geweer aan Burton verkocht heeft?

— Ja, mylord! Het was een winkelier in het Noorden van Londen. Hij heeft zijn boeken opgeslagen en daarin het nummer van het geweer opgeteekend gevonden. Het wapen was contant betaald, en dus had hij niet naar den naam van den koper gevraagd, maar de politiebeampte liet hem een beschrijving van den koper geven, en omdat hij uit het dorp geboortig is, herkende hij daarin dadelijk Edwin Burton, den houtvester.

— Wanneer was het geweer gekocht? vroeg Raffles.

— Eergisteren, mylord — daarom had hij het gelaat van den koper ook zoo goed onthouden.

— Ik dank je, Henderson! Is de auto gereed?

— Ja, mylord!

— Breng haar dan dadelijk voor — ik wil naar het politiebureau!

Henderson snelde weg.

Geen halve minuut later snorde de auto in volle vaart over den straatweg om niet eerder stil te staan voor het politiebureau.

Raffles en Charles sprongen uit den wagen.

— Blijf maar wachten, Henderson, riep de eerste den chauffeur toe, wij zullen waarschijnlijk niet lang wegblijven.

Beide mannen traden het politiebureau binnen en lieten zich bij den rechtercommissaris aandienen.

Deze ontving hen met een ernstig gelaat.

— Gij hebt er reeds van gehoord, mylord? vroeg hij. Men heeft den schuldige gevonden!

— Dat is te zeggen, mijnheer de commissaris — men heeft den eigenaar van het geweer gevonden! merkte Raffles glimlachend op.

De commissaris wierp hem een verbaasden blik toe.

— Neem het mij niet kwalijk, mylord, maar het is toch dunkt mij aan geen twijfel onderhevig, dat wij den moordenaar in handen hebben!

— Hebt gij hem reeds ondervraagd?

— Ja, mylord — hij is zoeven weder naar het cachot gebracht.

— En — heeft hij bekend?

De commissaris liet een spottend lachje hooren.

— Wel, mylord, dat doen op de honderd moordenaars geen twee. Hij houdt stijf en sterk zijn onschuld vol en zegt dat hij met den moord niets te maken heeft!

— Hoe verklaarde hij zijn tegenwoordigheid in de eenzame hoeve?

— Hij ontkende eerst, dat hij er geweest was, mylord, maar toen men hem had gezegd, dat zijn geweer daar gevonden was, trok hij bakzeil en verklaarde, dat hij vermoeid was en in de hoeve eenigen tijd had willen uitrusten. De bespottelijkheid van dit voorwendsel moest dadelijk in het oog springen. Want ten eerste weet een man als Edwin Burton niet wat vermoeidheid is, ten tweede bevond hij zich nog slechts twintig minuten loopen van zijn huis en ten derde is die hoeve zeker niet de aangewezen plaats om te rusten, want daar bevindt zich geen enkel meubel meer!

Hij zweeg en vervolgde toen:

— Zou het mij veroorloofd zijn, slechts eenige woorden met den arrestant te wisselen?

De commissaris krabde zich achter het oor.

— Het strijdt eigenlijk tegen mijn instructies, mylord, maar voor u wil ik gaarne een uitzondering maken. Natuurlijk moet gij toestaan, dat ik bij het gesprek aanwezig ben!

— Daar heb ik volstrekt niets tegen, mijnheer!

— Wees dan zoo goed mij te volgen!

De commissaris stond op en ging de beide mannen voor naar een der drie cachotten, welke het politiebureau in het dorp rijk was.

Voor een daarvan stond een agent van politie op wacht.

De commissaris opende de deur met een tweeden sleutel, nadat hij een blik door het luikje geworpen had en wenkte de beide bezoekers om binnen te komen.

Het cachot was slechts flauw verlicht, want het raampje dat zich hoog in den muur bevond, was slechts klein en de ruiten waren dik bestofd.

Edwin Burton stond op van de bank waarop hij gezeten was, met het hoofd in beide handen begraven.

Toen hij zich in zijn geheele lengte had opgericht, stak hij zelfs nog iets boven den Grooten Onbekende uit.

Het gelaat van den houtvester was bleek, maar vertoonde een trek van woeste vastberadenheid.

Raffles trad op hem toe en legde hem de hand op den schouder.

Dadelijk nam het gelaat van Edwin Burton een andere uitdrukking aan.

Hij scheen zijn bezoekers te herkennen.

Hij sidderde even onder de vriendelijke aanraking en zeide toen, terwijl hij Raffles strak aankeek:

— Zijt gij niet Lord Aberdeen, de vriend van mijn meester, als ik u vragen mag?

— Die ben ik, mijn vriend — en ik kom hier in de hoop u van dienst te kunnen zijn!

— Gij gelooft dus niet aan mijn schuld? riep Burton hartstochtelijk uit.

— Ik geloof niet, dat gij schuldig zijt, Burton! antwoordde Raffles op ernstigen toon.

— God zal u voor die woorden loonen, mylord! riep de houtvester uit, terwijl hij de hand van zijn bezoeker greep en die krachtig drukte.

— Maar als gij wilt, dat ik u helpen zal, dan moet gij de volle waarheid zeggen! zeide Raffles, terwijl hij een blik op den gevangene wierp, als wilde hij hem tot op den bodem van zijn ziel lezen.

Burton deed een stap achteruit.

Hij liet het hoofd op de borst hangen.

Zijn stem klonk dof, toen hij hernam:

— Dat kan ik niet, mylord!

— Maar weet gij wel, dat gij daardoor u zelf aan de vreeselijkste gevaren blootstelt? vroeg Raffles. Gij kent toch den aard van de misdaad, waarvan men u beticht?

— Ja, mylord, dien ken ik!

— En toch wilt gij de waarheid niet zeggen?

— Neen, mylord! riep Burton luid uit.

— Maar men zal u veroordeelen! riep Raffles. Het staat vast, dat gij in de eenzame hoeve zijt geweest. Men heeft uw geweer in de groote kamer voor aan het huis gevonden.

Burton kwam een paar stappen nader en keek beurtelings de drie mannen aan.

Een trek van ongeloof en verbazing gleed over zijn mannelijk gelaat. Het zou dwaasheid zijn te ontkennen, dat het mijn geweer is, dat men in die vervloekte hoeve heeft gevonden, maar men kan het nooit ontdekken hebben in de groote kamer, ik heb

daar geen voet gezet.

Nu was het de beurt van Raffles en den commissaris, om elkander verbaasd aan te kijken.

En toch twijfelde Raffles geen seconde aan de waarheid van Burton's woorden.

Welke reden zou de houtvester ook gehad hebben om te liegen in zulk een zaak van blijkbaar ondergeschikt belang?

Hij greep Burton bij den arm en zeide nadrukkelijk:

— Bedenk wel wat je daar zegt, Burton. Het is inderdaad van het grootste gewicht, al besef je dat misschien zelf niet. Je bekent dus, dat je in de hoeve geweest bent, maar niet in de groote kamer?

— Dat houd ik vol, Mylord, dat bezweer ik bij het hoofd mijner lieve moeder — het liefste wat ik hier op aarde heb!

— Waar hebt gij uw geweer neergezet?

— In den hoek van het kleine vertrek!

— En gij bezweert, dat het nergens anders is geweest?

— Dat zweer ik!

De commissaris had met stijgende verbazing naar deze korte woordenwisseling geluisterd.

Hij stak nu met een wanhopig gebaar beide armen in de lucht.

— Insteede dat de zaak duidelijker wordt, komt ze mij hoe langer hoe raadselachtiger voor! riep hij uit.

— Misschien brengt juist deze omstandigheid wat meer licht in de aangelegenheid, mijnheer de commissaris? merkte Raffles op.

— Maar het staat vast, Mylord, dat Binney en Bacon het geweer in de kamer hebben gevonden, waar het lijk van Glyn op den vloer lag!

— Ja, ja, ik weet het! merkte Raffles eenigszins ongeduldig op. Wat ik zeggen wil, kunt gij mij misschien ook iets vertellen van dien Binney?

— Wat wilt gij, dat ik u van hem vertel, Mylord? vroeg de commissaris verwonderd.

— Wel, van zijn karakter en zijn gewoonten!

— O, dat is spoedig verteld! Hij is getrouwd met een vrouw, die veel te jong en te mooi voor hem is, hij is een inhalige schavuit, hij heeft al eens gevangenisstraf gekregen wegens een bedriegelijken verkoop van een paard en hij is ook al eens gestraft wegens ergerlijke dierenmishandeling. Ik wil niet zeggen, dat hij een schurk is, maar een schavuit is hij zeker!

Raffles luisterde aandachtig.

Maar intusschen had hij geen oog afgewend van het gelaat van Edwin Burton.

En het scheen hem toe alsof hij daarop verschildende gemoedsaandoeningen zag weerspiegelen, die hem heel wat ophelderden, dat nog duister voor hem was.

Eindelijk zeide hij:

— Dat is wel voldoende, mijnheer de commissaris!

— Maar waarom hebt gij mij dat gevraagd, Mylord? vroeg de politie-beambte nieuwsgierig. Wat heeft Binney met de zaak te maken?

— Misschien wel meer dan gij denkt! En nu wil ik u niet langer ophouden — ik geloof, dat ik reeds misbruik van uw goedheid heb gemaakt!

— O, het heeft niets te beteekenen, Mylord, ik ben steeds gaarne tot uw dienst.

Raffles stak Edwin Burton de hand toe, welke deze gretig vastgreep.

— Wat u betreft, mijn waarde Burton — laat den moed niet zakken! Ik geloof, dat gij binnen enkele dagen op vrije voeten zult worden gesteld.

— Gij gelooft dus werkelijk aan mijn onschuld, Mylord?

— Gij zijt evenmin schuldig als ik of mijn vriend, mijnheer Brand!

Een snik welde in de keel van den houtvester op.

— Ik dank u, Mylord — ik weet het niet, maar ik geloof, dat gij mij begrijpt!

— Ik begrijp je volkomen, mijn waarde Burton! antwoordde Raffles met een eigenaardigen klank in zijn stem.

Hij drukte den gevangene nogmaals de hand en verliet het cachot weder met den commissaris en Charles Brand, die meende te droomen.

Zoodra zij weder in het vertrek van den commissaris waren aangekomen vroeg deze:

— Het was zeker maar een grap, Mylord, wat gij zoeven zeidet?

— Meent gij werkelijk, dat ik grappen maak in zulke ernstige zaken? vroeg Raffles koel.

— Dus gij gelooft werkelijk, dat Burton onschuldig is?

— Ik ben er zeker van, mijnheer!

— Maar dat zal bewezen moeten worden, Mylord!

— Men zal het bewijzen, mijnheer!

— Edwin Burton is in de hoeve geweest tijdens den nacht van den moord!

— Dat ontkent hij immers zelf niet?

— Maar wat kan hij er dan zijn komen uitspreken, als hij niet voornemens was, uw rentmeester van het leven te berooven?

— Mijnheer de commissaris, zeide Raffles, terwijl hij hoed en stok opnam, daarop heb ik u maar één antwoord te geven — naast het huis bevindt zich ook het voetspoor van een jonge vrouw!

Met deze woorden verliet Raffles, gevolgd door Charles, het politiebureau, waar hij den commissaris achterliet in een niet zeer benijdenswaardigen toestand.

Voor de auto gekomen, stond Raffles even stil, in gedachten verzonken.

Toen zeide hij tot Henderson:

— Breng ons maar naar huis.

De beide mannen stapten in de auto.

Geruimen tijd zwegen zij.

Toen begon Raffles:

— Je ziet Charles, dat men onder den zoogenaamden lageren stand ook nog wel mannen aantreft met een edel hart.

— Wat bedoel je?

— Ik bedoel, dat Edwin Burton liever de schande van zijn gevangenschap draagt, dan de reden op te geven, waarom hij gister nacht in de hoeve was.

— Ja, ik begrijp je — hij is daar ongetwijfeld met een vrouw geweest.

— En zeer waarschijnlijk met een getrouwde, vulde Raffles den zin aan.

— Maar hoe zit het met dat geweer? vroeg Charles.

— Ja, dat is zeker eigenaardig genoeg. Ik ben overtuigd dat Burton de waarheid heeft gesproken, en het geweer heeft achtergelaten in de kleine kamer, waar het stroo op den vloer ligt.

— Het moet dus door een derden persoon verzet zijn, riep Charles uit.

— Dat zullen wij tenminste maar aannemen, als wij niet aan aardgeesten of dwergen willen gelooven, hernam Raffles op drogen toon.

— Maar — dat moet dan toch een doel hebben gehad.

— Dat is duidelijk, en zelfs een vrij doorzichtig doel. Het geweer is klaarblijkelijk in de kamer van den moord geplaatst door een man, die de verdenking wilde laten vallen op Edwin Burton.

— Een strooper misschien, die door den houtvester gesnapt is?

— Dat zou natuurlijk volstrekt niet onmogelijk zijn, antwoordde Raffles. Maar — het zou bijvoorbeeld ook de echtgenoot van de overspelige vrouw kunnen zijn.

— Ja waarachtig — dat is best mogelijk, riep Charles, wien het plotseling was, alsof er een helder licht bij hem opging.

Raffles glimlachte toen hij den uitroep van zijn metgezel hoorde.

— Ik zie al, dat je ook eenige combinaties maakt, zeide hij. Welnu, wij gaan ons aanstonds eens overtuigen, of wij beiden goed hebben gezien.

Op dit oogenblik stond de auto voor het hek van de villa stil.

De beide vrienden gingen snel het huis binnen.

— Luister nu eens, Charles, begon Raffles. Ik heb het je nog niet gezegd, maar ik had pas drie dagen geleden een vrij groot bedrag aan bankpapier gezonden aan Glyn, ter betaling van eenige voorschotten. Zooals gewoonlijk heb ik de cijfers van die biljetten genoteerd. Welnu, wij mogen gerust aannemen, dat Glyn nog eenige van die bil-

jetten in zijn portefeuille had, want de betaling behoefde pas morgen te geschieden. Wij gaan ons nu aanstonds goed vermommen als twee boerenarbeiders, en dan zullen wij eens een bezoek gaan brengen aan „den man dien wij beiden op het oog hebben!” Haast je wat, want ik wil deze zaak spoedig tot een goed einde brengen.

De beide vrienden begaven zich naar de slaapkamer.

Het duurde niet lang, of zij hadden zich beiden op voortreffelijke wijze onkenbaar gemaakt.

Niemand zou in deze twee op klompen gaande boerenarbeiders, gebukt door het vele werken, Lord Lister en Charles Brand herkend hebben.

Zij verlieten de villa door den achterdeur en bereikten ongezien een smal zijpad, dat naar den dorpsweg voerde.

Zij liepen ongeveer twintig minuten zwijgend voort.

Eindelijk stonden zij stil voor een tamelijk afgelegen boerenhofstede.

Het was de bezitting van Binney.

Een waakhond, veilig aan een ketting gelegen, blafte woedend tegen de beide gewaande arbeiders.

Zonder zich daaraan te storen, opende Raffles het hekje en daarop gingen de beide vrienden langs het klinkerpad op de hoeve af.

Op het erf was een vrouw bezig met het schuren van een koperen emmer.

Toen zij de beide mannen zag naderen, richtte zij zich op en bleef met de armen in de zij staan.

Het was de vrouw van Binney.

Haar jong en knap gelaat was nog steeds bleek en haar groote oogen hadden een angstige uitdrukking.

Raffles wierp dadelijk een blik op haar voeten.

Zij waren klein en voor een vrouw uit den boerenstand bijzonder sierlijk, zooals trouwens de geheele gestalte van Dora Binney was.

Haar stem klonk niet onvriendelijk toen zij vroeg:

— Wat wilt gij, mannen?

— Werk, juffrouw, antwoordde Raffles lokaniek.

— Maar mijn man is nog niet thuis! Ik heb er niets over te zeggen!

— Dat doet er niet toe, juffrouw — wij willen wel even wachten! hernam Raffles. Wij hebben een heel eind geloopt, juffrouw en zouden graag wat willen zitten! En een kom melk zou ons ook niet onwelkom zijn!

De vrouw nam de beide mannen even op en haar onderzoek scheen nogal gunstig uit te vallen.

— Nu, ga dan maar in de hal zitten, daar is een bank! zeide zij. Misschien komt mijn man over tien minuten wel thuis.

De beide mannen namen beleefd hun pet af en traden de hoeve binnen.

Het eerste wat Raffles in het oog viel, was een paar kleine overschoenen, die in een hoek van de groote met roode tegels geplaveide hal stonden.

Hij nam ze snel op en bekeek de phnten.

— Zij is het geweest! zeide hij fluisterend tot Charles.

— Dus toch! zeide deze op even zachten toon.

De beide mannen namen plaats.

Door de open deur heen konden ze de vrouw aan het werk zien.

Raffles bewonderde haar lenige bewegingen en haar slanke figuur.

Toen dwaalden zijn oogen als zoekend door de vestibule.

Vlak tegenover de bank was een deur, die zeker naar de groote huiskamer voerde.

Raffles overtuigde zich dat de vrouw niet keek, stond op en trad snel op de deur toe.

Hij legde zijn vinger op de lippen, draaide den knop om en trad binnen.

De ramen waren halverwege bedekt met dichtgeschoven witte gordijntjes, zoodat men hem van buiten niet zou kunnen zien.

Tegenover de ramen bevond zich een groen gordijn, dat aan ringen langs een koperen stang heen en weer kon worden geschoven.

Raffles wierp een blik achter het gordijn.

Aan een aantal haken hingen eenige kleedingstukken.

Snel begon Raffles ze te onderzoeken.

Bij het laatste kleedingstuk, een boerenbuis, liet hij een onderdrukt gebrom van vreugde hooren.

Uit een der zakken had hij een grooten zakdoek gehaald.

Hij trad zoo dicht hij durfde op het raam toe en bekeek een der hoeken.

Toen stak hij den zakdoek met een vlug gebaar in zijn zak, trok het gordijn weder dicht, ging het vertrek uit, sloot de deur en liep fluitend weder op de bank toe.

— Iets gevonden? vroeg Charles zachtjes.

— Heel wat! Een zakdoek!

— Een zakdoek? Van wien dan wel?

— Van Glyn! Zijn monogram staat in een van de hoeken!

— En dien vond je in den zak van een jas van Binney? Dus dan moet hij het zijn, die...

— Geen voorbarige gevolgtrekkingen, beste jongen! De zakdoek behoort aan Glyn toe, dat is zeker, maar... stil — daar komt de boer aan! Opgepast!

Inderdaad kwam Binney met langzame schreden aanloopen.

Hij leunde moeilijk op zijn zwaren stok en zijn mond prevelde onder het gaan onverstaanbare woorden.

Hij had eenige woorden met zijn vrouw gewis-

seld, en het scheen Raffles dat er een valsch lachje om de dikke lippen van den ouden boer gespeeld had, terwijl hij met zijn jonge vrouw sprak.

Toen kwam hij langzaam naar het huis sloffen.

De beide gewaande boerenarbeiders stonden op en namen hun pet onderdanig in hun handen.

Binney trad binnen.

Hij nam de beide mannen scherp op en vroeg toen op ruwen toon:

— Wat moeten jullie hier?

— Wij kwamen om werk vragen, baas, antwoordde Raffles.

— Scheer je dan maar weg, want ik heb al te veel bedienden naar mijn zin — allemaal potkijkers en doodeters, die mij de haren op het hoofd kosten. Ga maar heen. Ik ben niet rijk genoeg, er een nutteloozen troep luilakken op na te houden.

— Geen paardenknecht noodig, baas? Geen maaier? Wij weten ook met de vruchtboomen om

te gaan.

— Pak je weg, of ik roep de politie, riep de boer woedend, terwijl hij een dreigende beweging met zijn knuppel maakte.

— Wij gaan al, riep Charles.

De twee mannen zetten hun pet weder op het hoofd.

Zij verlieten haastig het huis.

Toen zij bij het hek nog eens omkeken, zagen zij dat de oude boer nogmaals dreigend zijn stok tegen hen ophief.

Het gelaat van de jonge boerin echter scheen nog bleeker te zijn geworden.

De beide mannen liepen eenigen tijd zwijgend voort.

— Geloof jij niet dat Binney het deed? vroeg Charles eindelijk.

— Of Binney het deed, vraag je? Neen, dat geloof ik niet!

**Lister weet, dat hij bijna altijd met een Heer te
doen heeft, als hij „DUBEC” cigaretten rookt.**

HOOFDSTUK VI.

OP HOLLROYD CASTLE.

De beide mannen liepen snel door en hadden Primrose Hall spoedig weder bereikt.

Terwijl Raffles zich aanstonds ging verkleeden, begaf Charles zich op weg, ten einde te trachten Bacon op te zoeken, den boer, dien Binney had aangeroept nadat deze den moord ontdekt had.

Nadat Raffles zich weder verkleed had, begaf hij zich naar zijn werkkamer, trad op het telefoon-toestel toen en liet zich in verbinding brengen met het politiebureau.

— Ik spreek met den commissaris van politie? Ik ben Lord Aberdeen! Ik wilde u wel een vraag stellen mijnheer, maar ik wil u er bij voorbaat op wijzen dat hetgeen ik nu vraag volstrekt niet verder mag uitlekken!

En nu ontspan zich het volgende gesprek tusschen Raffles en den commissaris van politie.

— Is het u ook bekend, vroeg de Groote Onbekende, of de Hutchinsons schulden hebben?

— Ik begrijp den aard niet van uw vraag, Mylord! klonk het antwoord. Maar ik moet er bevestigend op antwoorden.

— Zijn die schulden hoog?

— Dat weet ik niet! Men raamt ze echter op minstens vijftigduizend pond sterling.

— Wat is de aard van die schulden?

— Het zijn hoofdzakelijk hypotheekschulden!

— Kent men de houders der hypotheekbewijzen?

— Niet allen!

— Is het landgoed van de Hutchinsons veel waard?

— Bij een goede bebouwing zou het zeker veel opleveren, maar men zegt dat geen enkele rentmeester het lang kan uithouden bij de Hutchinsons, vader en zoon, en dat de jonge Hutchinson zelf veel liever op de renbaan vertoeft of met zijn jacht in de Middellandsche Zee kruist dan zich met het landgoed van zijn vader te bemoeien.

— Kent gij de namen van de gasten, die gisteravond na tien uur ten huize van de Hutchinsons zijn geweest?

— Neen Mylord, maar dat is natuurlijk gemakkelijk te vragen. Sta mij echter toe u te herhalen, dat ik werkelijk niet goed begrijp in welk verband uw vragen kunnen staan met de zaak die ons op dit oogenblik bezighoudt.

— Zij staan er misschien in nader verband mede, mijnheer, dan ik u op dit oogenblik nog kan zeggen! Ik van mijn kant moet er echter op blijven aandringen, dat er volstrekt niets zal uitlekken van ons gesprek.

— Dat beloof ik u, Mylord! Hebt gij misschien

reeds eenig spoor ontdekt!

— Ja, mijnheer, maar ik durf mij daar thans nog niet over uitlaten. Gij zult mij een groot genoegen doen als ge mij de namen verschaft van de bezoekers die gisteravond na tien uur op Hollroyd Castle zijn geweest.

— Gij zult ze over een uur in uw bezit hebben, Mylord!

— Ik dank u, mijnheer!

Raffles hing het toestel weder aan den haak.

Hij haalde minachtend de schouders op.

— De schranderheid van dezen politiebeambte doet niet onder voor die van mijn vriend Baxter, den hoofdinspecteur van Scotland Yard in eigen persoon! Laat ik erkennen, dat de man ook niet weet, wat ik reeds heb ontdekt!

Raffles greep een boek uit de boekenkast en zette zich tot lezen.

Bijna een uur verstreek.

Toen trad Charles, die zich eveneens weder verkleed had, het vertrek binnen, bijna tegelijkertijd met Henderson, die het bezoek van een politieagent aankondigde.

— Wat komt die doen? vroeg Charles verbaasd.

— Dat zul je aanstonds wel zien, mijn jongen! antwoordde Raffles glimlachend. Henderson, laat dien man maar hier komen.

Henderson verwijderde zich.

— En heb je succes van je onderneming gehad, Charles? zoo wendde Raffles zich tot den jongere man.

— Groot succes! antwoordde Charles met schitterende oogen. Ik trof het, want onze vriend Bacon was niet bepaald dronken, maar toch eenigszins boven zijn bier en hij liet alles los wat ik van hem wilde weten.

— En wat vertelde hij?

— Dat Binney, toen hij hem riep, een pijp in den mond had, die echter niet brandde. Hij heeft duidelijk gezien, hoe de oude schobbejak zijn pijp opnieuw uit zijn tabakszak vulde en opstak.

— Zoo, zoo, dat klopt dus ook al, riep Raffles verheugd uit. Want het zou te dwaas zijn om aan te nemen, dat het Toeval ons bij den neus zou willen vatten en dat er bij dien zelfden eik omstreeks dienzelfden tijd nog een tweede man zoo lang zou hebben staan wachten.

Op dit oogenblik werd er bescheiden op de deur geklopt en trad de agent van politie binnen.

— Lord Aberdeen, als ik vragen mag? vroeg hij.

— Ja goede vriend, die ben ik.

— Ik moest u dit briefje vanwege den commis-

saris van politie overhandigen.

De agent van politie stak Raffles een briefje toe en maakte zich gereed om weder heen te gaan.

— Geen andere boodschap, vriend? vroeg Raffles.

— Dat was alles.

— Ik dank je, man.

De agent verwijderde zich weder.

— Wat heb je daar? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Een lijstje van de gasten die bij de heeren Hutchinson op bezoek zijn geweest gisterenavond na tien uur.

Charles schudde half lachend, half afkeurend het hoofd.

— Nog altijd die Hutchinsons. Je blijft dus nog steeds bij dezelfde verdenking?

— Vergis je niet, mijn jongen — een verdenking is het niet. Zij vormen slechts een factor in deze raadselachtige zaak, die ik niet over het hoofd mag zien en waarmee ik wel degelijk rekening moet houden, want het staat toch als een paal boven water, dat Glyn omstreeks kwart over negen naar Hollroyd Castle is gegaan, en daar om kwart voor tien door een van de bedienden nog gezien was.

— Maar evenzeer staat het boven water, beste Edward, riep Charles uit, dat om vijf minuten over tien de eerste gasten met de heeren Hutchinson gesproken hebben.

— Denk je dat Glyn toen nog in hun huis was?

— Dat weet ik niet — maar het is zeer wel denkbaar.

— Maar Edward — dan zou je moeten aannemen dat hij door een ander op Hollroyd Castle vermoord is, terwijl de beide heeren Hutchinson hun gasten ontvingen, want je herinnert je natuurlijk even goed als ik, dat de gerechtelijke geneesheeren een verklaring hebben afgelegd, welke verklaring luidt: dat de ongelukkige Glyn om tien uur en zeer stellig niet na elf uur vermoord is.

— Je drukt het zeer duidelijk uit, beste Charles. Dat allés is inderdaad zoo.

— Je gelooft dus dat de rentmeester door een derden persoon van het leven is beroofd op Hollroyd Castle en misschien wel zonder dat de Hutchinsons daar iets van wisten?

Raffles knikte.

— Zoo iets denk ik inderdaad, zeide hij.

Charles greep zich wanhopig bij het hoofd.

— Maar Binney dan? riep hij uit. De zakdoek?

Raffles liet een kort lachje hooren.

— Binney is slechts een zeer toevallig toeschouwer, of als je wilt een medespeler in dit drama geweest.

— Maar hij heeft dan toch een zeer dubbelzinnige rol vervuld.

— Dat geef ik je onmiddellijk toe. En wil je den

aard van die rol kennen?

— Ik ben er wel nieuwsgierig naar.

— Het was die van Othello. Maar dan een Othello die volgens mijn oordeel heel wat lager staat dan de beklagenswaardige Moor van Venetië. Maar kom, Charles, wij hebben hier nu genoeg over gesproken, wij moeten handelen.

— Wat gaan wij doen?

— Een bezoek brengen op Hollroyd Castle. Wij zijn om zoo te zeggen burens en zijn dus wel verplicht een beleefdheidsvisite af te leggen.

Raffles had onder het spreken het briefje van den commissaris geopend.

— Maar in het voorbijgaan, zoo vervolgde hij, zullen wij althans bij een van de gasten aanrijden wier namen de commissaris van politie mij hier op dit lijstje gegeven heeft.

— Is het eigenlijk wel een uur om visites te maken? vroeg Charles.

— Neen, dat is het niet, antwoordde Raffles droog. Maar daaraan zullen wij ons maar niet storen.

De beide vrienden maakten zich dus weder gereed om uit te gaan, nadat Raffles aan Henderson bevel had gegeven, met de auto voor te komen.

Toen zij gereed waren, wierp Raffles een blik op het lijstje en zeide tot Henderson, die bij het hek wachtte:

— Je kent immers het huis van mijnheer Elliott?

— Zeker, Mylord. Het ligt aan den grooten straatweg, hier ongeveer tien minuten vandaan.

— Juist — rijdt ons daar eens spoedig heen.

De auto zette zich in beweging en vloog in snelle vaart over den fraaien weg.

De tien minuten welke Henderson genoemd had, mochten ware automobiel-minuten genoemd worden, want de brave chauffeur reeds ook nu weder met een snelheid, die niet ver van de negentig kilometer per uur verwijderd was

Juist tien minuten nadat de wagen Primrose Hall verlaten had, stond hij weder stil voor het zwaar vergulde hek van een fraai oud landhuis.

Henderson belde aan.

Een bediende in een eenvoudige, maar sierlijke livrei kwam toelopen.

— Is je meester thuis, vriend? riep Raffles hem uit het portier toe.

— Ja zeker, mijnheer, antwoordde de man eenigszins aarzelend, maar ik weet niet...

— Zeg hem slechts, dat Lord William Aberdeen, een zijner burens, hem gaarne eenige minuten zou willen spreken in verband met den moord op mijn ongelukkigen rentmeester.

De bediende maakte nu een diepe buiging en snelde heen, maar niet dan nadat hij het groote hek geopend had, zoodat de auto langs een grooten omweg tot voor het terras van het fraaie heeren-

huis kon rijden.

Binnen enkele minuten keerde hij terug en verzocht den beiden bezoekers hem te willen volgen.

— Het zal mijn meester zeer aangenaam zijn, zoo zeide hij, Mylord te ontvangen.

Raffles en Charles werden in een deftig ouderwetsch gemeubeld vertrek ontvangen.

Zij bleven niet lang alleen, want spoedig trad de heer des huizes, een rijzig man in de kracht van zijn leven, het vertrek binnen.

De beide bezoekers stonden aanstonds op en traden Elliott tegemoet.

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, mijn waarde buurman, dat ik u op een ongewoon tijdstip kom bezoeken, maar ik heb er een ernstige reden voor — de dood van mijn armen rentmeester.

Elliott drukte de beide heeren de hand.

Zijn gelaat vertoonde een vragende uitdrukking, toen hij zeide:

— Ik wil u van harte gaarne van dienst zijn, Mylord, om deze verwonderlijke zaak op te lossen, maar ik moet u eerlijk zeggen, dat ik volstrekt niet begrijp, in welk opzicht ik u daarbij kan helpen.

— Dat zult gij toch werkelijk kunnen doen, mijn waarde buurman! hernam Raffles. Gij behoeft mij slechts op enkele vragen te antwoorden, waarvan het u wellicht toeschijnt dat zij niet in onmiddellijk verband staan met den moord, maar van welke beantwoording toch veel kan afhangen.

— Vraag slechts, Mylord! zeide Elliott op hoffelijken toon.

De drie mannen namen plaats.

— Gij zijt immers gisteravond de gast geweest van de heeren Hutchinson op Hollroyd Castle?

Elliott trok zijn zware wenkbrauwen in de hoogte en antwoordde:

— Ja Mylord, ik ben daar inderdaad geweest! Maar...

— Maar gij begrijpt niet in welk verband dit kan staan met den moord in de eenzame hoeve! vulde Raffles glimlachend den zin aan. Maar wat deert u dat? Ik herhaal u, dat het voor het onderzoek van deze zaak van groot gewicht is, wanneer ge mij nauwkeurig op mijn vragen antwoordt!

— Dan zal ik mijn opmerkingen verder voor me houden, Mylord! hernam Elliott. Ga slechts door!

— Zoudt ge mij nauwkeurig het uur kunnen zeggen waarop gij zijt aangekomen?

— Vijf minuten over tien, Mylord! antwoordde Elliott zonder aarzelen.

— De beide heeren Hutchinson ontvingen u?

— Ja!

— Waar?

— In de vestibule!

— Hebt gij iets bijzonders aan hen opgemerkt?

— Niets dan dat zij een weinig bleek waren

naar mijn oordeel!

— Waren er nog meer gasten behalve gij?

— Nog vijf!

— Kwamen die veel later?

— Neen, twee kwamen er hoogstens eenige minuten na mij, want vader en zoon hadden mij nauwelijks begroet, of de huisdeur ging reeds weder open en liet drie andere gasten binnen.

— Waarmee hebt gij den avond doorgebracht?

— Met kaartspelen!

— De beide Hutchinsons zijn gedurende al dien tijd in uw tegenwoordigheid geweest?

— Zij hebben ons geen seconde verlaten!

— Hebt gij steeds in een en hetzelfde vertrek gezeten?

— Neen, onze gastheeren hebben ons naar een kleine zaal geleid, waar zij een verzameling oude wapens bezitten! Een onzer had namelijk den wensch te kennen gegeven, die collectie eens te zien. Gij hebt er zeker wel van hooren spreken, Mylord? Het is werkelijk de moeite waard! Het is een zeer oud kasteel, Hollroyd Castle, en het geslacht Hutchinson heeft nog oude vestingwapens in bezit, zooals catapulten, stormrammen, ijzeren kanonnen en andere aanvals- en verdedigingswapens, zooals die nog in de eerste helft van de zestiende eeuw gebruikt werden. Werkelijk, gij moest die verzameling ook eens gaan zien.

— Misschien heb ik daar nog wel gelegenheid voor mijn waarde Elliott, antwoordde Raffles op tamelijk drogen toon. Ook toen hebben de Hutchinsons u niet verlaten?

— Geen oogenblik.

— Hoe laat zijt gij vertrokken?

— Ik behoorde tot degenen, die het laatst wegging. Het was toen kwart over éenen.

Raffles wreef zich met de hand over het gelaat.

Toen hernam hij:

— Hoe kwam het eigenlijk dat gij daar op Hollroyd Castle verzameld waart?

— Wel Mylord, de jonge Hutchinson had ons uitgenoodigd.

— Deed hij dat wel meer?

— Neen, slechts hoogst zelden. Als ge mij de gulle waarheid vraagt — de Hutchinsons zijn hier niet zeer gezien in de streek.

— Zoo, dat wist ik niet. Maar waarom zijt gij allen eigenlijk pas na tien gekomen?

— Omdat er in de invitatie stond, dat wij om tien uur verwacht werden, en dat het den heeren aangenaam zou zijn, als wij goed op onzen tijd pasten, daar wij wel wisten hoezeer zij op ons gezelschap gesteld waren.

Charles had gedurende dit vraaggesprek geen oog van het gelaat van Raffles afgewend.

Hij zag hoe er zich verschillende aandoeningen op afspeelden, verbazing, teleurstelling, blijd-

schap en op het laatst een vastberaden trek van iemand die plotseling tot een besluit is gekomen.

De Groote Onbekende stond op.

Hij stak Elliott de hand toe.

— Mijn waarde buurman, ik wil u geen seconde langer ophouden. Ik ben u zeer verplicht voor uw bereidwilligheid om mij te woord te staan!

— Ik heb u dus werkelijk een dienst kunnen bewijzen? vroeg Elliott verwonderd.

— Een groote dienst! Maar gij kunt dien nog grooter maken, als ge mij belooft, dat gij tegen de beide Hutchinsons met geen woord rept van mijn bezoek ten uwent!

— Ik belooft het u, Mylord — op voorwaarde dat ge mij — zoodra ge daartoe bij machte zijt, zult mededeelen in welk verband uw vragen toch wel hebben kunnen staan tot den geheimzinnigen dood, van uw rentmeester.

— Dat belooft ik u! Kom, mijnheer Brand, wij moeten ons onderzoek aanstonds voortzetten!

Elliott geleidde zijn beide bezoekers naar de vestibule en nam afscheid van hen.

Raffles en Charles liepen snel weder op de auto toe.

— Naar Hollroyd Castle, Henderson! riep Raffles den chauffeur toe.

De beide vrienden stapten weder in.

De auto reed de prachtige oprijlaan weder af en bevond zich spoedig daarop weder op den grooten weg!

Zij moesten nu een grooten omweg maken, want met een auto was het oude kasteel slechts te bereiken langs een breedten zijweg, eenige kilometers voorbij het dorp.

Eindelijk hield de wagen stil.

Raffles en Charles stapten uit.

— Apropos, Charles — je bent toch hoop ik gewapend? vroeg Raffles op zachten toon.

— Natuurlijk, antwoordde Charles verbaasd. Denk je dan werkelijk, dat wij van onze revolvers misschien wel gebruik moeten maken?

— Men kan nooit weten! antwoordde Raffles kortaf.

Charles wierp een blik op het oude kasteel.

Een klein gedeelte er van was reeds vele eeuwen oud en moest uit de vijftiende eeuw dateeren.

Daarnaast bevond zich een gedeelte, dat omstreeks zestien honderd zeventig was gebouwd en eindelijk was er nog een zijvleugel, waarvan de eerste steen omtrent achttien honderd was gelegd.

De bouwmeester daarvan had echter zooveel mogelijk zorg gedragen zijn werk in overeenstemming te doen zijn met het middengedeelte.

Het geheele slot maakte een trotschen, ofschoon eenigszins somberen indruk.

Het was op een lagen heuvel gelegen, en van de transen van het oude slot moest men een

prachtig gezicht op de streek kunnen genieten.

Raffles bleef eenigen tijd in gedachten stilstaan.

Het kasteel scheen wel uitgestorven te zijn.

Want ofschoon Henderson eenige malen krachtig de claxon had laten werken, verscheen er toch geen bediende.

Maar eindelijk scheen men de auto vanuit het kasteel tusschen de nog schrale boomen toch te hebben opgemerkt.

Er kwam haastig een bediende aanloopen, die het zware ijzeren hek opende.

— Is een van je beide meesters te spreken, vriend? vroeg Raffles.

De man scheen te aarzelen.

— Ze zijn toch thuis? vroeg Raffles.

— Dat wel, Mylord!

— Welnu dan, zeg aan je meester, dat het mij veel genoeg zou doen als hij mij wilde ontvangen, want ik kom terwille van de weduwe van mijn rentmeester Glyn.

— Wees zoo goed mij te volgen, Mylord — ik zal vragen of mijn meester u ontvangen kan! zeide de bediende.

De twee mannen volgden achter den bediende aan een vrij breed grintpad, dat naar een terras voerde, hetwelk zich langs de geheele breedte van het nieuwste gedeelte van het slot uitstreckte.

Rechts daarvan bevond zich de oudste vleugel, die in het geheel niet meer bewoond werd, en waar de eenige nog bruikbare zaal was ingericht om de fraaie collectie wapenen van de heeren Hutchinson te bevatten.

Te midden van dit oudste gedeelte bevond zich een binnenplaats, waar zich eeuwen geleden de boogschutters, de lansknachten en de andere strijders opstelden, wanneer de vijand een aanval op het slot ging wagen.

Vandaar beklommen zij de meter dikke muren, ten einde hun post te gaan innemen achter de kantelen en voor de smalle schietgaten.

Van deze binnenplaats was echter niets te zien als men het huis aan de voorzijde naderde.

De bediende besteeg nu de trappen van het terras, opende de huisdeur en liet de beide bezoekers in de prachtige ouderwetsche hal.

— Weest zoo goed plaats te nemen, mijne heeren — ik zal mijn meesters waarschuwen.

Raffles en Charles namen op een breede eikenhouten muurbank plaats.

Het gelaat van den Grooten Onbekende stond strak.

De bediende had zich verwijderd.

Raffles had een blik op zijn horloge geworpen.

Het duurde tien volle minuten voor de bediende weder terugkwam, op den voet gevolgd door Latimer Hutchinson, den zoon van den ouden landeigenaar.

Latimer was tener gebouwd en liep eenigszins gebogen.

Zijn baardeloos gelaat was buitengewoon bleek en zijn oogen schitterden koortsachtig.

Hij trad snel op Raffles toe en zeide, met een schorren klank in zijn stem:

— Ik vraag u duizendmaal verschooning, Mylord, als ik u wellicht wat lang heb laten wachten. Gij moet weten dat wij gisteren nog al laat zijn op geweest en er is tamelijk veel wijn gedronken. In het kort — om u de waarheid te zeggen — ik ben pas opgestaan.

— Geen verontschuldigen, mijn waarde heer Hutchinson! zeide Raffles op jovialen toon. Ik ben ook jong geweest, en ik weet wel dat men niet altijd even geregeld in zijn levenswijze kan zijn. Het is veel eer aan mij u mijn verontschuldigen aan te bieden, dat ik u nu reeds kom storen! De bediende heeft u waarschijnlijk al medegedeeld, wat het doel van mijn bezoek is?

Latimer wierp een schichtigen blik om zich heen.

De bediende was verdwenen.

— Ja, Mylord — Joseph heeft het mij gezegd — maar, ik kan werkelijk niet inzien... maar laat ons niet hier blijven — wees zoo goed mij naar mijn particulier vertrek te volgen, daar kunnen wij rustiger spreken.

— Met genoegen, mijn waarde heer!

De drie mannen begaven zich nu langs een prachtig beeldhouwde trap naar de eerste verdieping.

Op het portaal aangekomen, opende de jongeman een deur die toegang gaf tot een weelderig gemeubeld vertrek.

Het geoeffend oog van Raffles had aanstonds de kleine brandkast opgemerkt, die in een hoek van de kamer stond.

Latimer wees zijn beide bezoekers een stoel aan.

Met een zenuwachtig gebaar schoof hij hun een geopend kistje Havanna's toe.

— Ja, ja, ik kan wel zien, dat gij gisteravond al te laat zijt opgebleven, en misschien wel een weinig te veel van het edele druivennat hebt genoten! zeide Raffles, terwijl hij gekscherend Latimer met den vinger dreigde. Want... Uw handen beven nog een weinig naar ik zie!

Snel trok de jonge man de hand terug, waarmede hij het kistje sigaren had weggeschoven.

Even was het alsof er een floers over zijn donkere oogen trok.

Toen liet hij een kort lachje hooren.

— Gij kunt wel gelijk hebben, Mylord — de wijn was zeer zwaar! Maar mag ik u nu verzoeken ter zake te komen. Het spijt mij, maar ik heb slechts weinig tijd tot uw beschikking!

— Maar ik wil volstrekt geen misbruik van uw goedheid maken, mijnheer Hutchinson! riep Raffles

uit. De zaak is deze: ik ben natuurlijk aanstonds hierheen gekomen nadat ik gehoord had van de treurige zaak! Gij weet wat ik bedoel — mijn ongelukkige rentmeester is op laaghartige wijze vermoord en uitgeplunderd.

— Welnu?

— Welnu, de commissaris van politie deelde mij mede, dat Glyn omstreeks kwart over negenen zich naar Hollroyd Castle heeft begeven, volgens de getuigenis van zijn vrouw en dat hij hier nog was om kwart voor tien — volgens de getuigenis van een uwer bedienden? Dat is toch zoo?

— Dat is inderdaad zoo, Mylord — ik heb niet de minste reden om het te ontkennen.

— Dat spreekt vanzelf, mijn waarde heer Hutchinson. Maar — misschien hebt gij wel iets bijzonders aan mijn ongelukkigen rentmeester opgemerkt? Misschien was hij bijzonder zenuwachtig — misschien heeft hij u wel medegedeeld, waarheen hij zich wilde begeven, nadat hij u verlaten had?

Hutchinson schudde even het hoofd en antwoordde toen:

— Niets van dat alles, Mylord! Ik vond hem zeer gewoon. Wij hebben onze zaken afgehandeld, en om tien minuten voor tien verliet hij ons, slechts zeer kort voor onze gasten kwamen! Want het zal u immers wel bekend zijn, voegde Latimer er haastig aan toe, dat wij om vijf minuten over tien onzen eersten gast ontvangen hebben?

Een eigenaardig glimlachje deed de lippen van Raffles plooiën.

— Ik wist inderdaad dat gij na tien gasten hebt ontvangen — maar ik wil u eerlijk bekennen, dat ik niet juist wist, dat het precies vijf minuten over tien was.

— Nu — het kunnen er misschien ook wel zes of zeven zijn geweest! hernam Hutchinson haerend.

— Maar wat doet dat er eigenlijk toe, mijn waarde heer, zeide Raffles op luchtigen toon.

— Gij hebt gelijk, Mylord, het doet er minder dan niets toe! zeide Hutchinson, terwijl hij een schel lachje deed hooren. Maar toch...

— Maar toch zijt gij blij, dat gij een soort alibi kunt aanvoeren! voltooid Raffles den zin, terwijl hij met een vaderlijk gebaar zijn hand op den schouder van den jongen man legde.

— Natuurlijk, Mylord, natuurlijk — dat wil ik niet ontkennen — want het zou misschien voor ons een zeer onaangename zaak hebben kunnen worden; dat zijt gij toch met mij eens? Glyn is het laatst bij ons gezien en ofschoon wij natuurlijk boven iedere verdenking verheven zijn — de politie laat meestal dergelijke overwegingen niet gelden!

— Groot gelijk, mijnheer Hutchinson! zeide

Raffles, terwijl hij eenige malen goedkeurend knikte. Gij hebt het grootste gelijk van de wereld.

Hij stond op en zeide zuchtend:

— Nu, dan blijft mij niets anders over, dan u nogmaals mijn verontschuldigen aan te bieden, wegens de moeite die ik u heb veroorzaakt! Het spijt mij dat u mij niet nader kunt inlichten — ik had mijn laatste hoop op u gevestigd.

Latimer Hutchinson was eveneens opgestaan.

Zijn gelaat had een kalme uitdrukking herkegen.

— Verontschuldig u niet, Mylord! zeide hij. Het spijt mij zelf, dat ik u niet beter van dienst heb kunnen zijn!

— Het doet mij daarom des te meer leed, dat ik wat ongelegen kom, mijnheer Hutchinson, omdat ik zoo gaarne eindelijk eens uw fraaie wapenverzameling had willen bewonderen, waarover men in de geheele streek spreekt.

— O, wat dat betreft, riep Hutchinson uit, daartoe ben ik gaarne reeds nu tot uw dienst. Ik heb nog minstens een half uur den tijd voor ik met mijn vader moet spreken — over eenige dingen van belang.

— Ik stel uw vriendelijkheid zeer op prijs, mijnheer Hutchinson! riep Raffles uit. Nietwaar, mijnheer Brand, zoo wendde hij zich tot Charles, dat wij beiden hartstochtelijke bewonderaars zijn van oude wapenen?

— Ja, Mylord! antwoordde Charles. Maar ik geloof, dat gij het nog verre van mij wint!

— Wees dan zoo goed mij te volgen, mijne heeren — ik zal u gaarne mijn kleine verzameling laten zien.

De drie mannen verlieten het vertrek en volgden nu een zeer groot aantal kronkelende gangen, trappen, portalen en oude overdekte gaanderijen.

Eindelijk bereikten zij de wapenzaal in het oudste gedeelte van het slot.

Latimer opende de deur.

De drie mannen traden binnen.

Het vertrek werd verlicht door drie ramen, die echter zeer hoog in den muur waren aangebracht, zoodat het onmogelijk was een blik naar buiten te werpen.

Latimer liep vooruit om zijn gasten den weg te wijzen.

Raffles bleef met opzet een weinig achter.

Hij greep Charles bij den arm en fluisterde hem snel en zeer zacht toe:

— Tracht hem aanstonds eenige seconden af te leiden!

Charles knikte, ten teeken dat hij het begrepen had.

Latimer Hutchinson wees op de wanden van het vertrek, die bedekt waren met een kostbare verzameling oude wapens, voor het meerendeel be-

vestigd op fraaie Perzische tapijten en oude gobelins.

Er waren roestige tweehands-zwaarden, er waren degens met gegolfd klink, er waren krissen met ivoren, kunstig gesneden handvatten, er waren Italiaansche daggen, goedendags, morgensterren en andere strijdnokken, pijlen en bogen uit Nieuw-Guinea, lanssen uit het binnenland van Borneo, kortom het was een overzicht van bijna alle wapens waarmee de menschen elkander reeds eeuwen te lijf gaan.

Vol aandacht bekeken de beide bezoekers de fraaie collectie.

Nu nam Charles den jongen man onder den arm en voerde hem voor een prachtig, afzonderlijk hangend wapenrek.

— Deze soort wapens heb ik nog nooit gezien! riep hij kort uit. Gij moet mij aanstonds hun namen en hun doel eens verklaren, mijnheer Latimer.

De jonge man gaf dadelijk aan het verzoek gehoor.

Hij was zoo in zijn uitlegging verdiept, dat hij niet bemerkte, hoe Raffles snel toeliep op een kleine zijdeur, en in een aangrenzende zaal trad.

De Groote Onbekende bleef intusschen slechts hoogstens tien seconden weg.

Hutchinson had zijn afwezigheid zelfs niet opgemerkt.

Maar Charles had zich nauwelijks omgewend en een blik op het gelaat van zijn vriend geslagen of hij zag daarop een blik van zegepraal, die hem zeide, dat de Groote Onbekende eindelijk den sleutel van het raadsel had gevonden.

Raffles raadpleegde zijn horloge.

— Mijn waarde Hutchinson, zeide hij, wij mogen u nu werkelijk niet langer ophouden — bovendien roepen mijn eigen zaken mij nu elders! Wij hebben echter nog niet het derde gedeelte van de verzameling bewonderd, want ik zie daarginds nog een groote vitrine staan, wilt ge ons niet veroorloven nogmaals terug te komen om de rest te bewonderen?

— Maar niets zal mij liever zijn, Mylord! riep Latimer met overdreven hoffelijkheid. Morgen als gij wilt!

— Ik houd u aan uw belofte — morgen komen wij beiden als gij het goed vindt om ook de andere schoone wapens uwer verzameling eens goed te bezichtigen.

Hutchinson drukte Raffles en Charles de hand.

— Niets zal mij aangenamer zijn, zeide hij. Tot morgen dus!

Hij geleidde zijn bezoekers weder naar de auto, die nog steeds stond te wachten.

Raffles' gelaat had een uitdrukking gekregen die Charles er in eenige dagen niet op had gezien.

Het was duidelijk, dat Raffles een spoor had ge-

vonden.

De twee mannen stapten in de auto, die hen spoedig weder naar de villa bracht.

De huisbewaarder wachtte hen reeds bij de deur.

— Neem mij niet kwalijk, Mylord, zeide hij, maar de commissaris heeft getelefoneerd, en ik heb hem maar te woord gestaan, daar gij juist waar uitgereden.

— Wat had hij mede te deelen? vroeg Raffles.

— Ik moest u zeggen, dat mijnheer de commissaris Edwin Burton voorloopig weder op vrije voeten heeft doen stellen...

— Wat zeg je daar? riep Raffles verrast uit. En waarom dat?

— Omdat de vrouw van Binney bij hem is gekomen en gezegd heeft, dat zij in den nacht van den moord met Burton samen in het eenzame huis is geweest!

— En — was dat voor den commissaris reden

genoeg, Burton weder op vrije voeten te stellen? vroeg Raffles verbaasd.

— Dat was niet alles, Mylord! Een man is komen zeggen, dat hij gezien heeft, even vóór de duisternis viel, dat Burton geschoten heeft op een patrijs, zoodat hierdoor verklaard is, waardoor een kogel van zijn jachtgeweer verschoten was.

— En verder?

— Verder is het door getuigen bewezen, dat Burton nog om twaalf uur in den nacht in het koffiehuis op de markt heeft gezeten, van negen uur af, terwijl de misdaad toch om tien of elf uur hoogstens gepleegd moet zijn.

— Nog iets?

— De commissaris liet u vragen of gij aanstonds nadat gij teruggekeerd zoudt zijn, op zijn bureau zoudt willen komen — hij wilde u gaarne een en ander vragen!

— Ik dank je, vriend — wij zullen aanstonds gaan!

**Al maken de dieven slechts één pakje
„DUBEC” cigarettten buit, dan zijn zij al tevreden!**

HOOFDSTUK VII.

EEN ONVERWACHTE ONTKNOOPING.

De auto stond nog vóór het hek.

Raffles en Charles stapten dadelijk weder in.

— Naar het bureau van politie, Henderson! beval Raffles.

Binnen enkele minuten was het bureau bereikt.

Wel werd Charles tijdens den rit getracht, Raffles een opheldering te ontlokken, maar deze had met een flauw lachje gezegd, dat hij de oplossing tot een verrassing wilde maken, en daarmede had Charles genoeg moeten nemen.

De commissaris ontving hen vriendelijk, maar blijkbaar ten zeerste onder den indruk van de zonderlinge zaak, die er thans nog ingewikkelder op was geworden!

— Ik moet u zeggen, Mylord, dat ik er nu niets meer van begrijp! riep de politiemann wanhopig uit. Ik vreesde reeds, dat de arrestatie van Burton een misgreep zou blijken — en ik zie, dat ik het bij het rechte eind had! Wat raadt gij mij, nu te doen?

— Binney laten arresteeren! antwoordde Raffles bedaard.

De commissaris wankelde achteruit.

— Wat zegt gij? stamelde hij. Wilt gij zeggen, dat de boer van de Peppelhoeve de schuldige is, dat hij uw rentmeester vermoord heeft?

— Neen — maar hij heeft het lijk geplunderd — daar staat immers strenge straf op?

— Dat staat het zeker! Maar zijt gij wel zeker van uw zaak? Dat zou misschien het geheele vraagstuk aanzienlijk vergemakkelijken!

— Ik ben er zeker van!

Raffles haalde den zakdoek uit zijn zak, dien hij in de jas van den boer had gevonden.

— Deze zakdoek behoorde aan den armen Glyn, zeide hij. Ik vond hem in een jas van Binney. — Mijnheer Brand kan het getuigen!

De commissaris bestaarde als verwezen naar den zakdoek dien Raffles hem overhandigde.

— Ja — zijn merk staat er in! zeide hij eindelijk. De aanwijzing is zeer ernstig, dat is zeker.

— Ernstig genoeg, om Binney dadelijk voor u te laten geleiden, dunkt mij, mijnheer, zeide Raffles.

Als gij hem het vuur na aan de schenen legt, zal hij wel door de mand vallen, en zijn verklaring kan ons nuttig zijn!

— Gij hebt gelijk, Mylord! riep de commissaris uit. Ik zal er dadelijk werk van maken! Het spreekt van zelf, dat gij bij het onderhoud aanwezig zijt!

— Daarom had ik u willen verzoeken, want ik heb nog iets ontdekt, waardoor het Binney zeer ongemakkelijk zal vallen, te ontkennen!

De commissaris schelde.

Een agent trad binnen.

— Drie man naar de Peppelhoeve! Binney moet aanstonds voor mij gebracht worden! En zorg er voor, dat hij niets kan verbergen — houdt hem in het oog!

De agent verwijderde zich, om aan het bevel gehoor te gaan geven.

Een half uur verstreek.

Toen ging de deur weder open en twee agenten brachten Binney binnen, wiens gelaat een verslagen uitdrukking vertoonde.

Hij zeide, dat hij nog iets wilde zeggen aan zijn vrouw, mijnheer! merkte een der agenten op, maar wij hebben het hem niet veroorloofd.

— Daar heb je goed aan gedaan, Brush, zeide de commissaris.

Daarop wendde hij zich tot den boer en liet hem den zakdoek zien.

— Ken je dien doek? vroeg hij op strengen toon.

Binney scheen te aarzelen.

— Beken maar, zeide Raffles ernstig. Wij weten toch alles. Wij weten, dat je gister nacht je vrouw bent gevolgd, toen zij omstreeks twaalf uur het huis verliet — wij weten, dat je Burton hebt zien aankomen, en toen op de loer bent gaan staan. Wij weten ook, dat je door het gebroken venster hebt gekeken en op den vloer het lijk van een man hebt zien liggen — wij weten, dat toen het duivelsche plan bij je is opgekomen, je op je medeminnaar te wreken — wij weten, dat je, nadat het paar de groote kamer was binnen getreden, en, na het levenloze lichaam te hebben gevonden, haastig de vlucht had genomen, het geweer van Burton in den

hoek van het moordvertrek hebt gezet en toen het lijk hebt geplunderd — wij weten ten slotte, dat je vanmorgen reeds vroeg bij den boom voor de eenzame hoeve op post bent gaan staan en hebt gewacht tot er iemand aankwam om toen juist te doen, alsof je zoo even den moord had ontdekt. — Dat alles weten wij. Ontkennen zou je dus niets baten.

Binney had met een soort bijgeloovige vrees naar deze woorden geluisterd.

Hij blikte schuw naar den man op, die dit alles in zulk een korten tijd had weten te ontdekken.

De commissaris had met de grootste verbazing toegeluisterd.

Het was hem onbegrijpelijk, hoe iemand die geen beroepsdetective was, dit had kunnen ontdekken.

Raffles stelde hem met eenige woorden op de hoogte.

— Het was gemakkelijker dan gij denkt, mijnheer, zeide hij glimlachend. Ik heb den grond dicht bij den boom nauwkeurig onderzocht, en er een vrij groote hoeveelheid asch gevonden, benevens het restje uit een pijp. Blijkbaar had daar lang iemand staan wachten. Binney rookt zwaar, naar mij is gebleken en getuigen verklaren, dat zijn pijp was leeggerookt, toen hij zoogenaamd om hulp riep. Het verplaatste geweer deed dadelijk zekere vermoedens bij mij rijzen, evenals het ontdane gelaat van de vrouw van dezen man. Het vinden van den zakdoek helderde alles op — en voor de rest — zie zijn gelaat maar eens — het is dat van een man, die zich schuldig gevoelt.

Binney knikte eenige malen suffig met zijn groot hoofd.

Toen bromde hij:

— Gij moet de duivel zijn — ik ontken niet. Het is gegaan zooals gij zegt. Naar de hel met u allen, voegde hij er op woesten toon aan toe.

— Waar is de portefeuille met het geld? vroeg Raffles.

— Die ligt onder een stapel stroo in den stal, antwoordde Binney stug. Maar veel was er niet in — een paar binkbiljetten van een pond.

— Dus — geen papieren van anderen aard? vroeg Raffles, met opzet langzaam sprekend.

— Niets. Gij kunt u er zelf van overtuigen.

— Geen schuldbewijzen?

— Niets van dien aard, zeg ik u.

— Breng hem weg, mannen, beval nu de commissaris. Wij zullen hem later wel nader onderfragen.

De agenten brachten den boer weg, die in het voorbijgaan een valschen blik op Raffles wierp door dezen met een kouden glimlach beantwoord.

De commissaris stak Raffles de hand toe.

— Ik dank u van ganscher harte, Mylord, zeide hij. Zonder uw hulp, ik beken het eerlijk, zouden

wij niet zoo ver zijn. Maar — met dat al hebben wij den waren moordenaar nog niet.

— Gij zult hem nog hedenmiddag in handen hebben, zeide Raffles op kalmen toon.

— Wat zegt gij daar?

— Zorg slechts, dat gij over een uur ten hoogste met een viertal mannen, voorzien van boeien, in mijn villa aanwezig zijt — ik heb een snelle auto tot uw beschikking.

— En vervolgens?

— Vervolgens hebt gij niets anders te doen, dan de moordenaars te arresteeren.

De commissaris keek Raffles verbluft aan.

Maar deze had met zulk een vaste stem gesproken, dat de politiemans uitriep:

— Ik zal er zijn, Mylord, reken daarop.

De beide mannen bogen, en namen afscheid.

Toen zij weder in de auto gezeten waren, vroeg Charles nieuwsgierig:

— Denk je werkelijk reeds zoover te zijn, Edward?

— Dat denk ik!

— Je schijnt ten huize van de Hutchinsons iets van belang te hebben ontdekt?

— Van zeer groot belang. Maar vraag mij nu niets meer, want het zou een verrassing blijven!

— Je hebt gelijk. Maar toch — je kunt me niet beletten, dat ik brand van nieuwsgierigheid.

Juist op het afgesproken uur kwam de commissaris met vier stevige politieagenten op de villa van Raffles.

— Hier ben ik, Mylord, zeide hij. En waar gaan wij nu heen?

— Naar Hollroyd Castle, mijnheer.

— Wat moeten wij daar uitvoeren? riep de commissaris verbaasd uit.

— De beide heeren Hutchinson gevangen nemen als de daders van den afschuwelijken moord op Glyn.

De commissaris stiet een kreet van schrik en ongelooft uit.

— Dat meent gij toch niet, Mylord?

— Ik meen het in vollen ernst.

— En de bewijzen?

— Die geef ik u, zooveel gij er slechts verlangt.

Ook nu sprak Raffles met zooveel overtuiging, dat de commissaris tot de slotsom kwam, dat hij er verstandig aan zou doen, zich aan de leiding van dezen merkwaardigen man toe te vertrouwen.

— Ik ben gereed, Mylord, zeide hij vastberaden. Maar — als wij ons blijken te hebben vergist...

— Dan neem ik de verantwoording op mij, vulde Raffles den zin aan.

Allen namen nu in de auto plaats.

Snel vloog de wagen over den weg.

Op eenigen afstand van het oude kasteel liet Raffles Henderson stil houden.

Allen stegen uit.

— Luister nu, begon Raffles. Het is van groot belang, dat de moordenaars ons niet zien aankomen. Wij loopen dus om het slot heen en dringen aan de achterzijde binnen. Ik kom naar het heet, een wapenverzameling bewonderen. Zoodra wij binnen zijn zal mijn vriend, mijnheer Brand, zich even verwijderen en u door de achterdeur binnen laten en naar de wapenzaal brengen. Gij stelt u verdekt achter de deur op en komt binnen zoodra gij mij hoort zeggen: „Handen op!” De rest volgt dan wel van zelf. Ik ben gewapend.

Aldus werd gedaan.

Terwijl de agenten ongezien om het huis heen-slopen, ten einde de achterzijde te bereiken, belde Raffles aan het hek aan.

De bediende liet hen binnen, en ging hen bij zijn meester aandienen.

Het geluk was hun gunstig.

Vader en zoon ontvingen de beide bezoekers.

Raffles verklaarde, dat hij morgen onverhoeds naar Londen moest vertrekken, en dus gaarne reeds nu de wapencollectie zou bewonderen.

— Zooals gij wilt, Mylord, zeide Latimer.

Allen begaven zich naar de wapenzaal.

Terwijl Raffles vol aandacht de verzameling bekeek, en zich beurtelings liet inlichten door de beide Hutchinsons, wist Charles zacht en ongemerkt het vertrek te verlaten.

Vader en zoon misten hem in het geheel niet, zoozeer waren zij verdiept in het verklaren hunner verzameling.

Maar na eenigen tijd bemerkte Latimer, dat Charles verdwenen was.

Hij fronste licht de wenkbrauwen en wisselde een vragenden blik met zijn vader.

Toen keerde hij zich tot Raffles en zeide:

— Waar is uw metgezel, mijnheer Brand, gebleven?

— Hij heeft zich even verwijderd, mijnheer, zeide Raffles.

— Maar waarom is hij heengegaan? vroeg de oude Hutchinson op ongerusten toon, terwijl zijn oogen een dreigende uitdrukking verkregen.

— Hij is waarschijnlijk naar de plaats gegaan, waar gij een uwer merkwaardigste oude wapenen bewaart, mijnheer, zeide Raffles kalm.

— Wat meent gij daarmee, Mylord? vroeg Latimer, terwijl hij weder een snellen blik met zijn vader wisselde.

— Ik meen, dat hij den catapult op de kleine binnenplaats bezichtigt, hernam Raffles.

De uitwerking dezer woorden was werkelijk verbazend.

De oude Hutchinson liet een waar gebrul hooren.

Wat Latimer betreft, zijn oogen rolden woest

door zijn hoofd, en hij werd bleeker dan een lijk. Toen wilde hij zich op den bezoeker werpen.

Maar Raffles liet er hem den tijd niet toe.

Hij deed een stap achteruit, balde zijn rechtervuist en trof den ander hiermede zoo geducht onder de kin, dat Latimer tegen den grond tui-melde en daar bleef liggen.

De oude Hutchinson tastte naar zijn zak.

Maar Raffles was ook hem te vlug af.

Hij haalde zijn revolver te voorschijn en riep met luide stem:

— Handen op, of ik schiet je neer als een hond.

De oude man stak zijn handen langzaam op.

Tegelijkertijd werd de deur opengeworpen en traden Charles en de agenten het vertrek binnen.

Zij wierpen zich aanstonds op den ouden Hutchinson en bonden hem stevig. Juist kwam Latimer weder uit zijn bewusteloosheid bij.

Hij wierp een verwilderden blik om zich heen en scheen slechts langzaam zijn toestand bewust te worden.

— Boeit hem, mannen, beval Raffles kortaf.

De agenten deden Latimer de boeien om.

— Mijnheer de commissaris, begon Raffles, terwijl deze mannen de beide gevangenen weg-leiden, zal ik zoo vrij zijn, u te toonen, hoe deze twee ellendelingen hun misdaad volbrachten. Maar neemt hun eerst hun sleutels af.

Nadat dit gedaan was en de twee mannen waren weggebracht, meer dood dan levend, geleidde Raffles Charles en den commissaris naar het aangrenzende vertrek, en bracht hen naar het raam.

— Ziet gij wat daar staat? vroeg hij. Daarginds midden op de binnenplaats?

— Het is een oude catapult, riep de politie-beambte uit.

— Juist. Met die werktuigen konden onze voorouders rotsblokken tot een gewicht van honderden ponden op verren afstand slingeren. Zij werden meestal gebruikt tegen vestingen en bolwerken. Niemand wist van het bestaan dezer machine. Begrijpt gij nu, waarvoor zij gediend heeft? Ziet gij nu in, waarom de Hutchinsons met opzet even na tien uur bezoek ontvingen, teneinde zich aldus een alibi te scheppen?

— Ja, Mylord, dat alles begrijp ik thans. En ik bewonder uw doorzicht meer dan ik u zeggen kan. Het is mij nu duidelijk, dat de moordenaars, na uwen ongelukkigen rentmeester te hebben vermoord, wellicht eenige minuten voor tien, hem op de werpplank van de catapult hebben gelegd, de ontzaglijk zware bullepeezen hebben gespannen, en toen Glyn als het ware hebben weggeschoten, alsof hij een groote steen ware geweest. Dat hij toevallig door het raam van de eenzame hoeve is gevlogen en daarbij die zonderlinge snijwonden over het geheele lichaam heeft opgedaan, hebben

zij waarschijnlijk niet voorzien. Zij meenden dat hun slachtoffer op den weg of daaromtrent zou nederkomen.

— Maar de reden? De reden?

Raffles antwoordde niet, maar nam den bos sleutels dien men hem ter hand had gesteld, liep, gevolgd door de beide andere mannen, het vertrek uit en begaf zich naar de werkkamer van Latimer. Daar opende hij met behulp van een der sleutels een ouderwetsch bureau, zocht eenigen tijd, en

overhandigde den commissaris toen eenige papieren.

— Dit is de reden, mijnheer, zeide hij eenvoudig.

De commissaris keek ze slechts even in.

— Een hypotheek en schuldbekentenissen ter waarde van zestigduizend pond sterling op naam van de Hutchinsons, riep hij toen uit. Nu begrijp ik alles, Mylord. Gij zijt een wonderdoener. En ik ben u van ganscher harte dankbaar.

De volgende aflevering bevat:

De „Prins” der Misdadigers

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw
compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche **SHERLOCK HOLMES.**

Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885